

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ  
 Προπληρωτικά, ἐν ΚαΨρῳ Φρ. 20.  
 ἐν τῇ λοιπῇ Αἰγύπτῳ καὶ  
 τῇ Ἀλλοδαπῇ . . . Φρ. 25.

# ΚΕΚΡΟΨ

Διευθυντῆς καὶ Ἐκδότης  
 Γ. Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.  
 Διευθύνσις  
 Journal Grec Cecrops, Caire.

## ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

### ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΟΝ

(Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου ἔτι Β'. Τόμου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ  
 Διακόσμου τοῦ Κυρ. Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.)

Τὸν αὐστηρὸν θεσμὸν τῆς μονογαμίας ἐνω-  
 ρίτατα κατεσοφίσθησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες,  
 ἰδίως δὲ οἱ θυναίται καὶ εὐποροὶ αὐτῶν, παρα-  
 λαθόντες ὡς ἀντίροπον τῆς εἰκιακῆς μονοτονίας  
 καὶ τοῦ συζυγικοῦ κέρου τὴν θερυσώδη καὶ με-  
 θυσιτικὴν ἡδονήν, ἧτις ἀποροεῖ ἐκ τῆς ἀμερίμου,  
 καὶ τῶν πεδῶν τῆς σεμνότητος καὶ ἀξιοπροσείας  
 ἀπηλλαγμένης, ἀπολαύσεως τῶν χαρίτων πολυ-  
 θελήτρων παλλακῶν καὶ ἐρατεινῶν ἐρωτιδῶν.  
 «Τὰς μὲν ἑταίρας, ἔλεγον, ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν·  
 τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας·  
 τὰς δὲ γυναῖκας τοῦ παιδοποιεῖσθαι γνησίως  
 καὶ τῶν ἐνδόν φύλακα πιστὸν ἔχειν (Ἀθῆν.,  
 ΙΓ', δ').» Ὁ ἔρωσ ὑπῆρξε τὸ κυριώτατον τῶν ἐν  
 τῇ πυρρῆσσει καρδίᾳ τοῦ Ἕλληνος κοχλαζόντων  
 κίσθημάτων. Κατ' Ἀλκιμαῖνα (Παρ' Ἀθῆν. ΙΓ', η')

Ἐρωσ με δ' αὐτε Κύπριδος ἕκατι,  
 Γλυκὺς κατεῖθων, καρδίαν λαίνει .

Κατ' Εὐριπίδην δὲ (παρ' Ἀθῆν. ΙΓ', η',  
 καὶ Στοβαίου δ', 43).

Ὅστις ἔρωτα μὴ μόνον κρίνει θεόν,  
 Ἡ σκαιὸς ἔστιν, ἧ, καλῶν ἄπειρος ὢν,  
 Οὐκ οἶδε τὸν μέγιστον ἀνθρώποις θεόν.

Διόπερ ἐλάτρευσεν ὁ Ἕλλην διαπύρως τὸ καλὸν  
 καὶ ὠραῖον, τὸ εὐμορφον καὶ ἀρμονικόν, τὸ  
 χάρειν καὶ ἐπαγωγὸν τὴν ὄψιν, καὶ δυσπαλα-  
 λάκτως εἰλικύσθη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀκαταγώνιστον  
 ἡσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἀμέσου αὐτοῦ ἀπο-

λάυσεως. Ἠγάπησε λοιπὸν ἐμμανῶς τὴν γυναῖκα,  
 ὁ ἐρωτομανῆς καὶ φιλήδονος Ἕλλην, ἐλάτρευσε  
 τὰς πλαστικὰς καλλονας αὐτῆς, καὶ ἐξεθείασε  
 τὰς πνευματικὰς χάριτας, εἰς μόνην τὴν ἀπό-  
 λαυσιν ἀποθλέψας, καὶ ἀδιαφορήσας περὶ τοῦ  
 ἠθικοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς κοινωνικῆς κατα-  
 στάσεώς της. Πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀκραγαντίνης  
 αἰγυμαλώτιδος Λαίδος ἤρχοντο μακρόθεν εἰς  
 Κόρινθον καὶ κατέθετον θησαυροὺς, δόξας, τιμὰς,  
 οἱ διασημότετοι τῶν Ἑλλήνων, ἄρχοντες,  
 στρατηγοί, φιλόσοφοι, ρήτορες καλλιτέχναι,  
 εὐγενεῖς καὶ εὐποροὶ, μηδ' αὐτοῦ τοῦ κυνικοῦ  
 Διογένοος ἐξαιρεθέντος, καὶ δι' αὐτὴν ἐρρέθη,  
 ὡς θέλουσί τινες, τὸ περιβόητον ἐκεῖνο « οὐ  
 παντὸς πλεῖν ἐς Κόρινθον. » Τῆς  
 διαβοήτου Θεσπικῆς καππαρολόγου Φρύνης, περὶ  
 ἧς ὁ Τιμοκλῆς λέγει ἐν Νεαίρα (παρ' Ἀθῆν.,  
 ΙΓ', γ').

... Ἄλλ' ἔγωγ' ὁ δυστυχῆς  
 Φρύνης ἐρασθεὶς ἠνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν  
 Συνέλεγεν, οὐ ποτ' εἶχεν ὅσα νῦν ἔχει,  
 Πάμπολλ' ἀναλίσκων ἐφ' ἐκάστῳ τῆς θύρας,  
 Ἄπεκλείδμην. »

τῆς διαβοήτου Φρύνης λοιπὸν, ἧτις ἀπὸ καπ-  
 παρολόγου τὸ πρῖν, θησαυροὺς ὄλους ἔπειτα,  
 ἐν Κορίνθῳ ἑταιροῦσα, καταπόντισεν ἐν ταῖς  
 ἀθύσσοις τῶν θελήτρων της, ἀπηθανάτισαν τὰ  
 φυσικὰ κάλλη οἱ περιώνυμοι καλλιτέχναι ἐρα-  
 σταί της, Ἀπελλῆς καὶ Πραξιτέλης, ἐκεῖνος  
 μὲν ἐν τῇ Ἀναδυμένῃ, οὗτος δ' ἐν τῇ  
 Κνιδίᾳ, Ἀφροδίτη των (Ἀθῆν., ΙΓ', Ϛ').  
 Τῆς χαριτοβρύτου καὶ εὐπαιδεύτου Ἀσπασίας  
 ἀκουστῆς μὲν ἐγένετο ὁ γέρον Σωκράτης,  
 ἐραστῆς δ' ὁ καλὸς Ἀλκιβιάδης, σύζυγος δ' ὁ  
 Ὀλύμπιος Περικλῆς, καὶ θαυμαστῆς ὁ θεῖος  
 Πλάτων, ὁ τὸν κατ' ἔμπνευσιν αὐτῆς ἀπαγγελ-

θέντα ὑπὸ τοῦ Περικλέους διαβόητον ἐκεῖνον ἐπιτάφιον ἀθανάτισας διὰ τοῦ Μενεξένοιο του. Ἡ ἐκ τῶν Ἀθηναϊκῶν τριόδων ἀναληφθεῖσα ἑταίρα Θαΐς ἐξεδικήθη μεγαλοφρόνως τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Ἑλλάδα, εἰσγησομένη πρὸς τὸν διάπυρον λάτρην αὐτῆς, Ἀλέξανδρον τὸν Μέγαν, τὸν ἐμπρησμὸν τῶν περιωνύμων ἐν Περσепόλει ἀνακτόρων τοῦ πυρπολήσαντος τὰς Ἀθήνας Ξέρξου. Τὴν αὐλητρίδα Λαμίαν, τὴν πόλεις ὅλας διὰ τῶν ἐρωτικῶν μαγγανειῶν τῆς ὑποδουλώσαταν, καὶ διὰ τοῦτο Ἑλέπολιν ἐπικληθεῖσαν, ἀπεθέωσεν ὁ ἑραστής Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, καὶ λατρεῖαν αὐτῆς, ὡς Λαμίας Ἀφροδίτης, συνέστησεν ἐν Θήβαις καὶ ἐν Ἀθήναις. Τῆς δεικτηριάδος Πυθιονίνης ὁ τάφος ἐστοίχισεν εἰς τὸν ἄστων καὶ ἐμμανῆ ἑραστήν τῆς Ἀρπαλον, ὅστις ἀπέσπασεν αὐτὴν ἐκ χαμαίτυπειου, ἐνθα τὸ πρῶτον τὴν ἐγνώρισε, διακόσια τάλαντα. ἦτοι 4,200,000 δραχμάς τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου (Ἀθῆν., ΙΓ', ζ'). Τῆς καλῆς Στρατονίκης τὸ μέγα ἥρῳον ἔκειτο ἐξῶθεν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ τῆς θαλάσσης περιβλεπτον, ὑπὸ τοῦ ἑραστοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἰδρυθέν· τῆς δὲ οἰογούου Κλεινοῦς καὶ τῆς αὐλητρίδος Μνήσιδος τὰ ἐκ μαρμάρου ὁμοιώματα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἑραστοῦ στηθέντα, ἐκόσμουσαν τὰς πλατείας καὶ τὰς δόδους τῆς μεγαλοπόλεως ταύτης.

Ἐβρίθον δὲ πᾶσαι τῆς Ἑλλάδος αἱ ὀπωσοῦν σημαντικαὶ πόλεις τῶν ἐρωτικῶν τούτων, αἵτινες, εἰς πολλὰς διακρινόμεναι τάξεις κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν, καθήκονον τὸν βίον τῶν ἀνδρῶν πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως, ἀπὸ τοῦ ἰσχυροτάτου καὶ πλουσιωτάτου μέχρι τοῦ ἀπλοῦ ἄστοῦ καὶ τοῦ χειρῶνακτος. Ἀπὸ τῆς παλλακῆς, ἥτις μόνον διὰ τὴν ἑλλειψίν τῶν νομίμων γαμικῶν διατυπώσεων διέφερε τῆς συζύγου, μέχρι τῆς ἐν ταῖς τριόδοις διακριβούσης δεικτηριάδος, διάφοροι ἐμετολόβουν κατηγορίαι γυναικῶν, τὰ σωματικὰ ἐστυῶν κάλλη ἐμπορευομένων. Ἦσαν δ' ὅμως αἱ τάξεις καὶ κατηγορίαι αὐταὶ τυχαῖαι, καὶ συνήθως προδικαί, πολλάκις τῆς πανδημοπάτης καὶ εὐτελεστάτης ἐρωτικῆς ἀνυψουμένης διὰ τυχαίαν τινὰ εὐτυχή συνάντησιν εἰς βαθμὴν

ἐπίζηλον πανισχύρου παλλακῆς, ἥτις περιωπὴν διαβόητου καὶ περισπουδάστου ἑταίρας.

Τὴν πρῶτην καὶ ἀξιοπρεπεστέρην θέσιν ἐν τῷ συστήματι τῶν γυναικῶν ταύτων κατεῖχον ὁμολογουμένως αἱ παλλακαί, αἵτινες, ἀργυρώνητοι, πολλάκις δοῦλαι, ἢ καὶ ἐξ εὐτελεστέρων ἐνίστη κατηγοριῶν ἐρωτικῶν ἀναλαμβάνόμεναι, δὲν διάφερον, ὡς προσέπομεν, τῶν συζύγων ἢ διὰ τὰ νόθα τῶν ἐξ ἑαυτῶν τέκνων, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν νομίμων γαμικῶν διατυπώσεων, καὶ καθότι ἐν τῇ κατοικίᾳ αὐτῶν ἐπεκράτει ἐλευθερία ἐντελής καὶ χαλαρῆς ἠθικῆς, ὥστε ὁ ἀνὴρ ἠδύνατο νὰ ἀλλάξῃ αὐτοῦ ἐν εὐχαίαις καὶ ὀργαῖς μετὰ φίλων, γελωτοποιῶν, κολάκων, ἑταιρῶν, αὐλητρίδων κλπ., τοῦθ' ὅπερ ἀπηγορεύετο αὐτῷ ὑπὸ τῆς εὐπρεπειᾶς καὶ κοσμιότητος ἐν τῷ συζυγικῷ οἴκῳ.

Μετὰ τὰς παλλακὰς τὴν πρῶτην κατεῖχον θέσιν αἱ ἑταῖραι, ἦτοι φίλαι ἢ σύντροφοι, σεμνολόγως ἀποκαλούμεναι. Αὐταί, ὅτε μὲν ἀπελευθεροῦντο, ὅτε δὲ καὶ ἐξ ἄστων, συνηθέστατα τῶν κατωτάτων τάξεων, καταγόμεναι, καθίσταντο ἐν βραχείᾳ διὰ τῶν φυσικῶν θελήτρων, πνευματικῶν χαρίτων, καὶ ἐπαγωγῶν τρόπων τῶν, λίαν περισπουδάστα, ἐρωτικῶν, ἐν ἰδίᾳ κατοικουσαι, μεγαλοπρεπεῖ καὶ πολυτελεῖς ἡδυσπραγίαν οἰκίαν, μεγάλην ἔχουσαι θεραπειᾶν, ζῶσαι βίην ἡγεμονίδων, μεγίστων ἀξιούμεναι τιμῶν, καὶ πωλοῦσαι λίαν ἀκριβὰ τὴν ἀπὸ τῶν θελήτρων αὐτῶν ἡδονήν, περιουσίας ὅλας ἑραστῶν καταβροχθίζουσαι, καὶ πλούτη ἀκύθητα οὕτως ἀποθησαυρίζουσαι. Ἐσπουδάξον δὲ νὰ καλλιεργῶσι καταλλήλως τὴν διανοίαν τῶν δι' ἐκπαίδευσέως, καὶ πολλάκι αὐτῶν διάσημοι ἐγένοντο καὶ περιζήτητοι διὰ τὴν ἀρχινοίαν καὶ τὴν περὶ τοὺς λόγους χάριν. «Καὶ ἄλλαι δὲ ἑταῖραι μέγα ἐφρόνουσαν ἐφ' ἑαυταῖς, παιδείας ἀντεχόμεναι, καὶ τοῖς μαθήμασι χρόνον ἀπομερίζουσαι, διόπερ καὶ εὐθιχοὶ πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν», λέγει ὁ Ἀθηναῖος (ΙΓ', ε').

Ἐπαγωγόταται δὲ καὶ φοβεραὶ σαγηνεύτρια ἦσαν αἱ ἐν Ἀθήναις ἑταῖραι. «Φυλακτέον δὲ, λέγει ὁ εἰς τὸν Δικαίταρον ἀπεδοκίμενος περὶ

τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων λόγος (Fragment. Histor. Graec. T. II, p. 255), ὡς ἐνὶ μάλιστα τὰς ἑταῖρας, μὴ λάθῃ τις ἠδέως ἀπολόμενος· ὁ στίχος Λυσίππου.

Εἰ μὴ τεθέσσαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·  
Εἰ δὲ τεθέσσαι, μὴ τεθήρεσαι δ', ὄνος·  
Εἰ δ' εὐαρεστῶν, ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

## Ἡ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ

### ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΡΧΑΙΟΙΣ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙΣ

Ὡς ἀπάντων τῶν θρησκευτικῶν συστημάτων, οὕτω καὶ τοῦ ἀρχαίου Αἰγυπτιακοῦ ἀναπόσπαστον καὶ οὐσιῶδες μέρος ἀπέτελει ἡ περὶ τῆς τοῦ κόσμου καὶ τῶν ὄντων δημιουργίας διδασκαλία.

Καὶ δὲν διεσώθη μὲν εἰς ἡμᾶς εἰδικόν τι σύγγραμμα, πλήρη περιλαμβάνον καὶ σαφῆ τὴν περὶ τῆς κοσμογονίας θεωρίαν τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων ἱερέων, ὅτινες ἦσαν οἱ ἀποκλειστικοὶ θεματοφύλακες πᾶσῶν τῶν θεολογικῶν, φιλοσοφικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν γνώσεων τῶν τότε χρόνων, ἀλλ' ὅμως τὸ μὲν ἐξ ἀποσπασμάτων τινῶν τῶν σωζομένων ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραμμάτων, τὸ δ' ἐκ ποικίλων ἐκφράσεων, αἵτινες ἀπαντῶσιν ἐν ἀρχαίοις Αἰγυπτιακοῖς παπύροις ἢ ἱερογλυφικαῖς ἐπιγραφαῖς καὶ ἐκ παντοίων συμβολικῶν παραστάσεων, σωζομένων ἐπὶ τῶν τοίχων ἀρχαίων ναῶν καὶ τάφων ἢ ἐπὶ τῶν παντοειδῶν περιβλημάτων τῶν μομιῶν, κητώθησαν οἱ νεώτεροι Αἰγυπτιακοὶ νὰ συναπαρτίωσιν ἐντελές τι ὅπως οὖν σύστημα τῶν περὶ κοσμογονίας ἀρχαίων Αἰγυπτιακῶν δογμάτων.

Πάντα λοιπὸν τὰ ὄντα συνωστίζοντο, κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην, φέρειν μίσην συγκεχυμένα καὶ ἄμορφα, ἐν τῷ ἀρχεγονίῳ ὠκεανῷ, Νού, καὶ ἀπετέλουν τὸ ἀρχέγονον Χάος· διεκρίθησαν δὲ καὶ ἀπεχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων εὐχερῶς καὶ ἐν ἀκρετῇ διὰ προστάγματος τοῦ Θεοῦ. Εἶπε δὲ ἡλ. καὶ ἐγένετο· ἀγεννηθήτω «ἥλιος!» καὶ ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ λάμπῃ. Κατόπιν διὰ προσταγῆς τοῦ Θεοῦ ὁ φωτεινὸς Σχού ἐξωμάλισε τὴν γῆν, καὶ διεχώρισε τὰ ὕδατα εἰς δύο μοίρας, τὴν ἐπὶ τῆς γῆς, ἀποτελοῦσαν τοὺς ποταμούς καὶ τὰς θαλάσσας, καὶ τὴν ἐν τῷ αἰθέρι, ἀποτελοῦσαν τὸν οὐράνιον ὠκεανόν, τὸν οὐράνιον θάλασσαν, ἐν τῷ κινουμένῳ οἱ ἀστέρες καὶ οἱ θεοί, ὑπὸ αἰωνίου φερόμενοι ρεύματος. Καὶ κατ' ἄλλα μὲν τῶν ἀρχαίων κειμένων ὁ δημιουργὸς οὗτος θεὸς εἶνε ὁ Φθῶ, ἐν ἱερογλυφικῇ τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ραμεσείου περὶ τῆς ὡς «κυλίοντα τὸ ὄν του

«ἐν τοῖς οὐρανοῖς», τοῦθ' ὅπερ καὶ συμβολικῶς εἰκονίζεται πολλαχοῦ τῶν μνημείων διὰ κανθάρου, ἀντιβάδην προωθούντος καὶ κυλίοντος τὸν ὠοφόρον ἄνθον του, ὡς ἐπὶ λέξει λέγουσιν ὅτε Πλούταρχος καὶ ὁ Ἄραπολλων. Καὶ κατ' ἄλλα δὲ πάλιν κείμενα καὶ κατὰ τὸν Εὐσέβιον, ὁ Φθῶ προήλθεν ἐξ ὠοῦ, ἐξεληθόντος τοῦ στόματος τοῦ Κνέφ (Κνούφιδος, Χνούμ ἢ Νούμ = κριοκεφάλου Διός), οὗ τὸ ὄνομα σημαίνει, κατὰ Πλούταρχον (περὶ Ἰσίδου καὶ Ὀσίριδος) πνεῦμα, καὶ ὃν μνημεῖόν τι ἐν Θήβαις τῆς Πτολεμαϊκῆς ἐποχῆς εἰκονίζει ὡς κεραμεῖα, περιστρέφοντα ἐπὶ τοῦ τροχοῦ καὶ διαπλάσσοντα τὸν πηλόν, τὸν μέλλοντα νὰ παραγάγῃ τὰ μέλη τοῦ Ὀσίριδος.

Δημιουργηθεὶς ὁ ἥλιος, ἀντικατέστησεν αὐτὸς τὸν δημιουργόν, οὗ ἐθεωρήθη τὸ σκῆνωμα, καὶ ἐξηκολούθησε τὴν συνεχεῖν καὶ συμπλήρωσιν τῆς δημιουργίας, ὁρῶν ὡς ἐκδήλωσις τῆς δημιουργικῆς καὶ συντηρητικῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καὶ συγγεόμενος μετ' αὐτοῦ. «Τάξας δὲ ὁ ἀρμόστης τοῦ σύμπαντος τοὺς διέποντας τὴν παγκόσμιον ἀρμονίαν νόμους, διηρέησε τὰς καταστρεπτικὰς δυνάμεις τῆς φύσεως ἢν ὁ ἀρχηγός, παρυστάμενος ἐν ταῖς μνημείοις ὡς τις μακρὸς καὶ πολυεὶκος ὄφις, Ἄποφις (Ἄπαπ) κλυόμενος, ἐπειράθη νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ θεῖον ἔργον. Μάχη δ' ἐκ τούτου ἐπικολούθησε κρατερὰ τῶν φωτεινῶν καὶ γονιμοποιῶν θεῶν πρὸς τοὺς ἐχθρούς τοῦ φωτός καὶ τῆς ζωῆς, οἱ οὖς τῆς ἀνταρσίας, ἥτις ἐκρίθη μὲν οὐχὶ ἄνευ δυσχερείας ὑπὲρ τῶν φωτεινῶν θεῶν, δὲν ἐπὶ νῆγκεν ὅμως καὶ ἠριστικὰ ἀποτελέσματα. Διόπερ, ἐνὸςφ ὑφίσταται ὁ κόσμος, τὰ τέρατα ἠττωνται μὲν, ἐξασθενίζονται, ἀλλὰ δὲν καταστρέφονται ἐντελῶς, καὶ ἐξνίστανται αἰωνίως κατὰ τῆς δαμαζούσης αὐτὰ δυνάμεως, ἀπειλοῦντα διηνεκῶς τὴν τάξιν τῆς φύσεως. Ὅθεν ὁ Θεός (ὁ ἥλιος), ὅπως ματαιώη τὴν ἀέννητον κτιστρεπτικὴν αὐτῶν ἐπήρειαν, οφείλει, ὡς εἶπεν, ν' ἀναδημιουργῇ τὸν κόσμον κατὰ πᾶσιν πρώϊαν (ἀνατέλλων καὶ διασκορπίζων τὰ κατὰ τὴν νύκτα ἐπικρατοῦντα σκότη). Ὁ διηνεκῆς οὗτος ἀνταγωνισμὸς τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ πονηρὰ στοιχεῖα μετεβίβασθη ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις τῆς θρησκείας χώρας εἰς τὴν ἔνυλον φύσιν· οὕτω δὲ ὁ μὲν Θεὸς ἀφωμοιώθη τῷ ζωοδότῃ Νεῖλῳ, τὸ δὲ πονηρὸν στοιχεῖον τῇ πανταχόθεν περισφιγγούσῃ τὴν Αἴγυπτον διὰ τῶν διαπύρων κυμάτων τῆς ἐρήμου (Μάσπερος)». Καὶ διὰ πόλεμος ἐνίσταται ἀέννος τῆς ἐρήμου (προσωποποιουμένης διὰ τοῦ πυρρότριχος Σήθ, ἦτοι Τυφῶνος), πειραμένης νὰ καταλύσῃ καὶ καταπῇ τὴν Αἴγυπτον (Ἰσιν), πρὸς τὸν Νεῖλον (Ὀσίριν), ἀρδεύοντα, καὶ σώζοντα, καὶ γονιμοποιούντα αὐτήν· πόλεμος, κατ' ἀνάγκην ἐπαναλαμβανόμενος κατ' ἔτος πρὸς ἀναδημιουργίαν τοῦ ἐδάφους.

Τὸ ἔργον τῆς δημιουργίας ἔμενε καὶ μετὰ τὴν περὶ τὸν πονηρῶν δυνάμεων ἀτελὲς ἔτι. «Ἐδη-

μιούργησε λοιπόν ο Θεός το έδαφος, τον άργυρον, τον χρυσόν, τον κύανον ( lapis-lazuli ), την χλόην διά τὰ κτήνη, τὰ διατρέφοντα τὸν ἀνθρώπου φυτά, τοὺς ἰχθύς τοῦ ποταμοῦ, τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ἔρπετά καὶ τὴν τροφήν αὐτῶν. Πτηνά καὶ ἔρπετά εἶνε διὰ τὸν Θεὸν ἰσότημα· παρασκευάζει τὴν τροφήν τοῦ μυός ἐν τῇ ὀπῇ του, τὴν τῶν πτηνῶν ἐπὶ τῶν κλάδων. Τέλος ἐξέρχονται οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῶν δύο ὀφθαλμῶν του, καὶ διασπείρονται ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ( Πάπυρος τοῦ Βουλάκ ),» ποίμιον τοῦ Ρά, εἰς τέσσαρας διηρημένον φυλάς, τοὺς Αἰγυπτίους ( Ρότου, ἤτοι κατ' ἐξοχὴν ἀνθρώπους ), τοὺς Νιγητας ( Ναχάσι ), ὄντας ὑπὸ τὴν ἀκέπην τοῦ Ὁρου ( Ἡλίου-Απόλλωνος ), τοὺς Ἀσιάτας ( Ἀάμου ), καὶ τοὺς Λεουκούς λαοὺς τοῦ βορρᾶ, οὓς προστατεύει ἡ λεοντοκέφαλος θεὰ Σέχετ. Ὁ ἄνθρωπος ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τοῦ δημιουργοῦ, μηδερμίαν γινώσκων τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων τεχνῶν, στερούμενος λαλιᾶς ἐνάθρου καὶ ἡναγκασμένος νὰ μιμηταὶ τὰς κραυγὰς τῶν ζώων. Ἀλλὰ κατῆλθε τότε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνηθρώπησεν ὑπὸ τὴν μορφήν νομοθέτου καὶ βασιλέως καὶ καθωδήγησεν αὐτὸν πρὸς τὴν ἡμέρωσιν καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Τοιαύτη τις περίπου ἐν συντομίᾳ εἶνε ἡ κατ' αἰγυπτίους κοσμογονία καὶ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου.

( Ἐκ τοῦ ἀνεκδότου Γ' τόμου τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Διακόσμου. )

#### Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ,

### ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΩ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ὑπὸ Γ. Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗ.

( Συνέχεια. )

§ Οἱ τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων πίνακες τῆς διαδοχῆς τῶν πατριαρχῶν ἀιάδογον τοῦ Μάρκου θέλουσι τὸν Ἐλευθέριον, ᾧ δίδουσι πατριαρχίαν τεσσαράκοντα ἔξ ἐτῶν, ἐν ᾧ ὁ Νλή, βασιζόμενος εἰς τὸν οὕτω λεγόμενον Κατάλογον Καΐρου, τὸν Ἐλευθέριον, οὗ τ' ὄνομα ὑπὸ τῶν συνταξάντων τὸν κατάλογον ἐκεῖνον ἐξηραβίσθη εἰς Ἐλφτέρ, τίθησι πρὸ τοῦ Μάρκου, ὃν ἐπιτάσσει βασιζόμενος εἰς τὸν Δέ Κιέν, Ἡλία τινός. Βέβαιον ἐν τούτοις εἶναι ὅτι τῷ 1200 περίπου Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἦν Νικόλαος ὁ α', ὡς τρανῶς πιστοῦται ἐκ τῆς μετὰ τῶν Παπῶν Ρώμης ἀλληλογραφίας αὐτοῦ. Τὰ τῆς Ἀνατο-

λικῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς· διότι ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνατολικῶν πατριαρχῶν, μόνος ὁ Ἀλεξανδρείας ὁ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι πατριάρχης, εὐρίσκειτο ἐν τῇ ἔθρῳ αὐτοῦ, τοῦ Κωνσταντινουπόλεως μετὰ τοῦ Ἀντιοχείας εὐρισκομένων ἐν Νικαία ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῶν Φράγκων κατακτήσεως ἀμφοτέρων τούτων τῶν πόλεων, Ἱεροσολύμων δὲ μὴ ὑπάρχοντας, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ἐν Πτολεμαίᾳ διατρέποντος λατίνου ψευδοπατριάρχου, φέροντος τὸν τίτλον ἐκεῖνου. Οὐδὲν ἄθεν το παρόδοξον, ἂν Νικόλαος ὁ α', νομίσας τὰ πάντα ἀπολεσθέντα, ἀπάσας τὰς ἐλπίδας του ἐξήρησεν ἀπὸ τοῦ Πάπα Ρώμης καὶ τῶν Φράγκων, ὧν ἡγούμενος Ἰωάννης ὁ Βριένμιος, εἰς ὃν περιῆλθε, διὰ τοῦ γάμου του μετὰ Μαρίας τῆς θυγατρὸς τῆς βασιλίσσης Ἰσαβέλας καὶ Κορράδου τοῦ Μαμφερρατικοῦ, τὸ βασίλειον τῆς Πτολεμαίδος, ἐπετέθη, ἀπόντος τοῦ Σουλτάνου Ἀδελ, κατὰ τῆς Ταμιθάεως καὶ, κατὰ τὴν συνθήκην τῶν Λατίνων, ἕκακοποίησε τοὺς κατοίκους τῶν πέριξ, ἀδικρίτως Χριστιανούς καὶ μί, καὶ ἐπέτρεψε νὰ ληστευθῆ καὶ μοναστήριόν τι τῶν ἡμετέρων, κείμενον παρὰ τὴν Ταμιθάιν (1). Ὁ Νικόλαος κατήρξατο τῆς ἀλληλογραφίας αὐτοῦ μετὰ Ἰννοκентίου τοῦ γ'· διὰ παρακλήσεως πρὸς αὐτόν, ὅπως μεσιτεύσῃ παρὰ τοῖς Ναίταις καὶ Νοσοκόμοις, ἵνα οὗτοι ἐξαγοράσωσι τοὺς ἐν Καΐρῳ καὶ Ἀλεξανδρείᾳ Χριστιανούς αἰχμαλώτους, ὡς πληροφοροῦμεθα ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν σταλείσης τῷ 1212 ἀπαντήσεως τοῦ Πάπα· καὶ δευτέραν δ' ἐπιστολὴν ἔγραψε πρὸς Ἰννοκέντιον, προκειμένου περὶ χειροτονίας εἰς ἱερέα λατίνου τινὸς διακόνου, εὐρισκομένου τότε ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπαιτησάντων τούτο τῶν ἐν Αἰγύπτῳ φράγκων αἰχμαλώτων (2). Ὁ Νικόλαος λίαν πιθανόν, τῶν φιλικῶν μετὰ τοῦ Πάπα Ρώμης ἀλληλογραφίαν, νὰ ἐνεφορεῖτο ἀπλῶς ὑπὸ ὑψηλῶν, περὶ χριστιανικῆς ἀνοχῆς αἰσθημάτων, ὡς ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ὅτι τὸν Πατριάρχην τῶν Κοπτῶν Ἰωάννην τὸν ζ'· ἐκῆδυσσε μόνον,

(1) Τινὲς θέτουσι τὸ γεγονός τούτο πρὸ τοῦ 1209 ἄλλοι δὲ μετὰ ταῦτα.

(2) Ἰννοκентίου Ἐπιστολὴ 14, 146.

ἐπίσκοπος Ὁρθόδοξος, καὶ ὅτι ἐν τῇ συγκροτηθείσῃ τῷ 1226 συνόδῳ ὑπὸ τῶν Κοπτῶν πρὸς ἐκλογήν νέου Πατριάρχου, προσεκλήθη καὶ οὗτος (1). Ὁ Πάπας ὅμως ἀλλέως ἐξελάμβανε τούτο, διὸ καὶ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὴν τετάρτην ἐν Λατερανῷ συγκροτηθεῖσαν τῷ 1215 σύνοδον, εἰς ἣν ὅμως ἀβέβαιον εἶναι, ἂν ἐπεμψεν οὗτος Τοποτηρητὴν του διακόνον τινα Γερμανόν, ὡς οἱ δυτικοὶ ἰσχυρίζονται (2). Ἐν τῇ Συνόδῳ ταύτῃ σὺν ἄλλοις ἀπεφασίσθη καὶ νέα Σταυροφορία πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ Παλαιῦ Τάφου, ἣτις καὶ ἐγένετο τῷ 1217 ἐπὶ τοῦ διαδεχθέντος τὸν Ἰννοκέντιον Ὀνώριου τοῦ γ', ἡγουμένων τοῦ τε Βασιλέως τῆς Οὐγκαρίας καὶ τοῦ Δουκὸς τῆς Αὐστρίας. Οἱ Σταυροφόροι τῷ 1219, τῇ 29 Μαΐου, ἐπολιόρησαν τὴν Ταμιθάιν (3) καὶ, μετὰ πολλὰς περὶ ἀρχηγίας διενέξεις μεταξὺ τοῦ βασιλέως τῆς Πτολεμαίδος καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Πάπα, ἐκυρίευσαν αὐτὴν Σουλτάνου ὄντος τῆνικαῦτα τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀδελ Κάμελ, τὴν 3 Νοεμβρίου τοῦ 1219, καὶ, ἀφ' οὗ διήρπασαν αὐτὴν καὶ τοὺς κατοίκους τῆς ἐπόλησαν, ἔδωκαν αὐτὴν Ἰωάννη τῷ Βριεννίῳ, ὅπως ἀποτελέσῃ μέρος τοῦ βασιλείου τῆς Ἱερουσαλήμ. Καὶ κατὰ τὴν παρούσαν περίπτωσιν ἀπεδείχθη, χιλιεστὴν ταύτην φορὰν, ἡ πλεονεξία ἡ καὶ πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας περιφρόνησις τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐθρας· διότι τότε διώρισε Μητροπολίτην ἐν Ταμιθάει, ὅστις ἔλαθε μετὰ ταῦτα καὶ τὸν τίτλον Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (4), συνευδοκούντος

(1) Σουήρου συνέχ. παρὰ Ρενωδ. σελ. 573.

(2) Ἰννοκ. Ἐπιστ. 15, 34. Ἴδε Δοσίθεον. Περὶ τῶν ἐν Ἱεροσ. Πατρ. Βιβλ. Η', κεφ. ιζ'.

(3) Ἰάκ. δὲ Βιτρώ, σελ. 1141. Ἀγ. Φαναβεντούρα, βίος Ἀγ. Φραγκίσκου, κεφ. ια'. Οὐίλκεν, ζ'. 183—289. Ρενωδός, σελ. 573. Οὐιβέριος, κεφ. ζ'. Ἀβουλφειδας, Χρον. σελ. 264.

(4) Τοιοῦτοι ψευδοπατριάρχαι Ἀλεξανδρείας ἀναφέρονται ὑπὸ τῶν λατίνων ἱστορικῶν δεκατέσσαρες. α'. Ἀγ. Ἀθανάσιος Κλαρομοντᾶνος τῷ 1219, β'. Γίλης, Δομενικανὸς ἱερέως, τῷ 1310, γ'. Ὁδὸς Δὲ Σάλα, Πισανός, τῷ 1322, δ'. Ἰωάννης υἱὸς Ἰακώβου β' τῆς Ἀραγώνης, ἀπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Τολεδού, τῷ 1328, ε'. Οὐίλλιεμος Δὲ Σιανάκ, Ἐπίσκοπος Παρισίων, τῷ 1342, ζ'. Οὐμβέρτος, Δελφίνος Βιέννης, τῷ

βεβαίως εἰς τούτο καὶ τοῦ παρὰ λατίνους Ἀγίου Φραγκίσκου, ὅστις διαρκούσης τῆς πολιορκίας εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Αἰγύπτου. Ἡ ἄλωσις τῆς Ταμιθάεως συνετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ὑποστῶσι πλεῖστα ὅσα δεῖνὰ οἱ χριστιανοὶ τῆς Αἰγύπτου, διότι ὑπεχρεώθησαν νὰ καταβάλωσι μεγάλα χρηματικὰ ποσὰ πρὸς καταρτισμὸν τοῦ ἐκστρατεύοντος πρὸς ἀνάκτησιν τῆς πόλεως ταύτης σώματος. Καὶ οἱ μὲν Ὁρθόδοξοι τοῦ Καΐρου ὑπεσχέθησαν τέσσαρας χιλιάδας χρυσᾶ νομίσματα, οἱ δὲ Κόπται, πολυαριθμότεροι ἐκείνων ὄντες, εἶκοσιν, ἐξ ὧν κατέβαλον μόνον τὰς ἔξ. Ὁ δαπάναις τῶν Χριστιανῶν καταρτισθεὶς οὕτω στρατὸς κατὰ τὴν πρὸς τὴν Ταμιθάιν πορείαν του κατηδάριζεν ἀπάσας τὰς ἐκκλησίας, ἅς ἀπῆντα, ἐν δὲ τοῖς προαστείαις τῆς Ἀλεξανδρείας κατηδάρισε καὶ τὴν τοῦ Ἀγίου Μάρκου ἐκκλησίαν, ἐκ φόβου μὴ οἱ Σταυροφόροι χρησιμοποίησωσιν αὐτὴν ὡς ὄχυρμα ἐν ἐνδεχομένη κατὰ τῆς πόλεως ἐκείνης ἐπιθέσει. Ἡ Ταμιθάιν ὀλίγον χρόνον ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Φράγκων, οὔτινες, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Μεγάλου Μαγίστρου τῶν Ναϊτῶν, τοῦ ψευδοπατριάρχου Ἱεροσολύμων καὶ τῶν Γάλλων ἱπποτῶν, εἰς τοιαύτην ἀθλιότητα περιέστησαν, ὥστε νὰ ζῶσι διὰ τῆς ἐπαιτίας καὶ ἀρπαγῆς. Τέλος, λαθόντες ἐπικουρίας καὶ ἐνθαρρυνθέντες ὑπὸ τοῦ Πελαγίου, Καρδινάλειος Ἐπισκόπου τοῦ Ἀλβίνου καὶ Λεγάτου τοῦ Πάπα, ἐξεστράτευσαν κατὰ τοῦ Καΐρου, ἀλλὰ ἡναγκάσθησαν, περικυκλωθέντες ἐν τῇ κορυφῇ τοῦ Δέλτα, νὰ συνθηκολογήσωσι πρὸς τὸν Κάμελ, εἰς ὃν παρήτησαν τὴν Ταμιθάιν, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς ν' ἀπέλθωσιν ἀνενόχλητοι εἰς Πτολεμαίδα. Ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Νικολάου πρὸς τὸν Ὀνώριον ὑπὸ χρονολογίαν 8 Σεπτεμβρίου 1221 πληροφοροῦμεθα περὶ τῆς καταστάσεως τῶν χριστιανῶν τὰ

1351, ζ'. Ἀρνόλδος Δὲ Μόντε Μαγιόρε, ὅστις ἀνεδείχθη Καρδινάλιος τῷ 1368, η'. Ἰωάννης τῷ 1371, θ'. Πέτρος Δὲ Βρέναχο πρὸ τοῦ 1388, ι'. Πέτρος Ἀλεξάνδρος τῷ 1400, ια'. Λεονάρδος Δελφίνος, Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης, τῷ 1401, ιβ'. Οὐγὸς Δὲ Ροβέρτης Τριπόλεως τῷ 1402, ιγ'. Σίμων Εὲ Κρεμιώ, Ἀρχιεπίσκοπος Ριμῶν, τῷ 1407 καὶ ιδ'. Γαιετᾶνος τῷ 1547.

επόμενα, ότι συνεπεία τῆς κατὰ τῆς Ταμιθάθως ἐπιθέσεως ἐκατὸν πεντήκοντα ἐκκλησίαι κατεστράφησαν καὶ ἀπηγορεύθη τοῖς Χριστιανοῖς ἐν τῷ μέλλοντι ἡ ἀνέγερσις τῶν ἐκ τυχαίων συμβάντων κρημνιζομένων, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα δεκατέσσαρα ἔτη ἐπεβλήθη εἰς πάντα Χριστιανὸν ἡ ἐτησία πληρωμὴ ἐνὸς βυζαντινοῦ καὶ δεκατεσσάρων κ α ρ α β θ ᾱ καὶ ὅτι τοσοῦτοι ἦσαν οἱ Χριστιανοί, ὥστε εἰσεπράττετο ἐτησίως τὸ ποσὸν ἑκατοντακισχιλίων βυζαντινῶν. Ὁ Νικόλαος, μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς ἰκεσίας πρὸς ἀπολύτρωσιν, ἐνόησε καλὸν νὰ συμβουλεύσῃ τὸν ἐτοιμαζόμενον τότε νὰ ὀδηγήσῃ νέαν Σταυροφορίαν Ἀυτοκράτορα Φριδερίκον, ὅπως ἀναπλεύσῃ τὸν Νεῖλον διὰ τοῦ Ραχτικοῦ βραχίονος καὶ οὕτως διὰ τοῦ τῆς Ταμιθάθως, ἐπέζησε δὲ ὅπως ἴδῃ τὴν ἔκθασιν καὶ τῆς ἀποπείρας ταύτης, ὁπλαδὴ τὴν διὰ συνθήκης ὑπὸ τοῦ Κάμελ παρῶσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, Βηθλεὲμ, Ναζαρέτ καὶ Σιδῶνος πρὸς τὸν Φριδερίκον, ὅστις ἐγκατέλιπε πᾶσαν πρὸς κυρίευσιν τῆς Αἰγύπτου ἐπιχείρησιν, ἀπέθανε δὲ περὶ τὸ 1230.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

## ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΓΡΑΦΟΙ

Ἰδοὺ πῶς ὁ Αἰμύλιος Καστελάρ, δ μέγας τῆς Ἰσπανίας ρήτωρ, λαλεῖ περὶ ἐφημερίδων καὶ δημοσιογράφων.

Ὅταν λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας ἐφημερίδα, ὅταν διατρέχω τὰς στήλας τῆς, ὅταν περπατῶ τὸ ποικίλον τῆς ὕλης τῆς καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν εἰδήσεων τῆς, δὲν δύναιμι νὰ μὴ αἰσθανθῶ ὑπερφάνειαν διὰ τὸν αἰῶνά μου καὶ οἶκτον διὰ τοὺς αἰῶνας, οἵτινες ἠγνόησαν τὸ προῖόν τοῦτο τῆς ἀνθρωπίνης εὐφυΐας, τὴν μάλλον ἔκτακτον μεταξὺ πασῶν τῶν ἐφευρέσεων.

Ἐννοῶ καὶ νῦν ἔτι κοινωνίαν ἄνευ μηχανῶν, ἄνευ τηλεγράφων, ἄνευ μυρίων ἄλλων θυμασιῶν τῆς νεωτέρας βιομηχανίας, δι' ἧν αὕτη κατέσπειρε τὴν θριμβευτικὴν ὁδὸν τῆς προόδου, ὠραίσθησαν ὑπὸ τοσοῦτων ἀθανάτων μνημείων, ἀλλὰ δὲν ἔννοῶ κοινωνίαν ἄνευ τοῦ ἀπεράντου βιβλίου τῆς καθημερινῆς ἐφημερίδος, ἐν ᾗ ἀναγράφονται ὑπὸ λεγεῶνος συντακτῶν, οἵτινες ἔδει

νὰ θεωρῶνται ὡς ἱεροὶ παρὰ τοῦ λαοῦ, αἱ ἡμέτεραι ἀμφιβολίαι, αἱ θλίψεις μας, οἱ πόθοι μας, οἱ φόβοι μας καὶ οἱ βαθμοὶ τῆς τελειότητος οὐς κεκτήμεθα ἐν τῷ ἔργῳ τῆς πραγματώσεως ἰδανικοῦ δικαιοσύνης ἐπὶ προσώπου τῆς γῆς.

Λέγω λοιπὸν ὅτι οἱ νεώτεροι λαοὶ δεόν νὰ τιμῶσι τοὺς δημοσιογράφους των. Ἐκ τῶν ἐκτάκτων τούτων κεφαλῶν ἐξέρχονται ἀκτίνες φωτός, αἵτινες διαστρουρῶνται ἀνὰ τὸν ὀρίζοντα χάρις ταῖς κεφαλαῖς ταύταις, οἱ λαοὶ κατορθοῦσι νὰ σχηματίσωσι κρίσιν τῆς ἀνθρωπίνης συνειδήσεως ἐν παντὶ γεγονότι.

Ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρει τὸ κομμητικὸν πάθος, ἄνευ τοῦ ὁποῦ ἴσως θὰ καθίστατο δυσκατάληπτον τὸ κολλοσιακὸν αὐτὸ ἔργον, ὅπερ ὡς ἄπαντα τὰ ἀνθρώπινα ἔργα, ἔχει ἀνάγκην ὅπως κινήθῃ τῆς θερμότητος τοῦ πάθους. Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει ἡ ἐν τινι δεδομένῃ περιστάσει λελογισμένη τήρησις σιγῆς, ἡ ἐν ἄλλῃ περιπτώσει, μεροληψία, καὶ τέλος καὶ αὐτὸ τὸ ψεῦδος. Κιθόσον ἐκ τοῦ πολέμου τούτου τῶν διανοητικῶν δυνάμεων ἐξέρχεται ὁ καθόλου βίος, ὡς ἐκ τῶν σκιῶν ἐξέρχεται ἡ ἀρμονία εἰκόνας τινός.

Θὰ ἦτο προτιμότερον ἂν μὴ ὑπῆρχον ἐν τῷ τύπῳ τὰ κακὰ ταῦτα, ὡς θὰ ἦτο προτιμότερον ἂν μὴ ὑπῆρχον φυσικὰ ἀσθινεῖαι, οὐδὲ ἀτομικὰ δυστυχήματα. Ἄλλ' εἶναι τόσῳ δύσκολον νὰ διορθώσωμεν τὴν κοινωνίαν, ὅσῳ καὶ νὰ διορθώσωμεν τὴν φύσιν καὶ τοὺς μηχανικοὺς τοῦ σύμπαντος νόμους τῆς, τοὺς πλειστάκις τόσῳ μοιραίους.

Ἐὰν ἐκλούντο εἰς δίκην ποτὲ ὅλα τὰ ἰδρύματα δι' ἃ ἐπικίρεται σήμερον ἡ ἀνθρωπότης, καὶ ἂν ταῦτα ἔφερον ἐν τῇ μιᾷ χεῖρι τὰ κακὰ ἅπερ ἐπήνεγκον, καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ τὰ ἀγαθὰ, ἴσως οὐδὲν τούτων θὰ ἐξήρχετο τῆς δίκης τόσῳ ἀγνόν, ὡς ὁ τύπος, καὶ οὐδὲν θὰ ἦτο ἄξιον τῶν εὐλογιῶν τῆς ἀνθρωπότητος, ὅσον αὐτός.

Ἐξ αἰῶνας καταναλώθησαν, ὅπως περατωθῇ ὁ καθεδρικός ναὸς τῆς Κολωνίας, καὶ ὅμως μία μόνη ἡμέρα ἀρκεῖ ὅπως ἀχθῇ εἰς πέρας τὸ μέγα ἔργον μιᾶς ἐφημερίδος!

Ἀναρίθμητοί εἰσιν οἱ πόθοι τῆς ζωῆς καὶ τῆς προόδου, οἱ περιεχόμενοι ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ τοῦ ἀθανάτου χοροῦ τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν δημοσιογραφίαν. ἀπὸ τῶν ἀσημάντων εἰδήσεων τῶν ἀφορῶν ὄντα ἄγνωστα, μέχρι τοῦ λόγου ἐξόχου ρήτορος συγκινοῦντος τὰς διανοίας ἀπὸ τῆς περιγραφῆς χοροῦ μέχρι τῶν περιγραφῶν ἔργων τῆς τέχνης κατακτώντων τὴν ἀθανασία! Τὸ ἔξοχον φύλλον τὸ καλούμενον ἐφημερίς εἶναι ἡ ἐγκυκλοπαιδεία τῆς ἐποχῆς μας, ἐγκυκλοπαιδεία ἔχουσα ἀνάγκην ἰσχύος ἀκαταλόγιστου· εἶναι ἐπιστήμη, ἧς ἡ ἰσχὺς εἶναι ἀπεριόριστος ἐν τῇ ἐποχῇ μας, δυναμένη νὰ θεωρηθῇ ὡς συστολὴ τοῦ πνεύματος ὀλοκλήρου αἰῶνος.

Ὅταν ἀναλογίζομαι τὰς Ἀθήνας μὲ τὰς ἐκκλησίας τοῦ λαοῦ, ἐν αἷς πᾶσα δημογραφία ἔτο εἰς ὕμνος, μὲ

τοὺς ψάλτας τῆς. μὲ τὸ θέατρον τῆς, ὅπερ εἶχεν ὡς βάθος τὴν Μεσόγειον, μὲ τὰς λιτανεῖας τῆς ἐν αἷς μέρος ἐλάμβανον ἑλληνίδες περβένοι ἑστεμμέναι δι' ἀνθῶν καὶ ὀρχοῦμεναι ἐν τῷ ἤχῳ κιθάρης, μὲ τὰ ἀγάλματα τῆς, αἵτινα ἀνύψουν τὸ ἰδανικὸν ὠραῖον τῆς πλαστικῆς τελειότητος, μὲ τοὺς ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνάς τῆς, ἐν οἷς οἱ ἴπποι ἔσφουρον ἐπὶ χρυσοῦ ἀρματός τοὺς ἀγωνιστάς μὲ τὰς λόγχας των, ὡς Αἴας τοῦ κερκυνοῦ, μὲ τὰ λύκειά τῆς, ἐν οἷς ἐδιδάσκατο συγχρόνως ἡ μεταφυσικὴ, ἡ γυμναστικὴ, ἡ μουσικὴ καὶ ἡ γεωμετρία, μὲ ὅλην τῆς τὴν ζωὴν, μὲ τὴν λατρείαν τῆς πρὸς τὸ ὠραῖον καὶ τὴν τέχνην..... ὦ! ἀπολήγω ὀλιθόμενος πρὸ τοῦ ἐξόχου ἐκείνου πολιτισμοῦ τοῦ στερουμένου ἐφημερίδος! διότι χάρις τῇ ἐφημερίδι παύομεν ὄντες μέλη μιᾶς πόλεως, ὅπως καταστῶμεν πολῖται τοῦ κόσμου.

Ἐργάται τοῦ τύπου! Ἄνθρωποι μετριόφρονες καὶ ἀφανεῖς! οὐδέποτε ἀνμετρήτατε τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου σας, διότι γεννηθέντες ἐν αὐτῷ, τὸ θεωρεῖτε ὡς μέρος τοῦ ἰδίου σας ἑαυτοῦ. Ἄλλ' ὅμως ἄνευ ὑμῶν καὶ οἱ διασημώτατοι ἄνθρωποι θὰ ἐξηφανίζοντο, αἱ θαυμασιώτεροι δὲ δόξαι θὰ ἦσαν ὡς κώδωνες ἠχοῦντες ἐν τῷ κενῷ. Αἱ γραφίδες ὑμῶν εἰσιν ὡς τὰ ἠλεκτρικὰ σύρματα τὰ ἐνοῦντα τὰς διαφόρους χώρας τῆς γῆς. Αἱ ἰδέαι σας εἰσιν ὡς τὰ ἄτομα τῆς ἀτμοσφαιρας, ἅπερ εἰσπνέουσιν αἱ ψυχὰί μας· εἰσιν ὡς ἠθικὴ τις τοῦ κόσμου ἀτμόσφαιρα.

Ἀνάγκη νὰ νρήσῃ τις ἅπαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔργου τοῦ δημοσιογράφου, ὅπως δυνήθῃ νὰ μετέλθῃ αὐτὸ μετ' ἀξιοπρεπείας, διότι εἶναι ἐν τῶν ὑψηλοτέρων ἔργων ἅπερ ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια δύναται νὰ μετέλθῃ.

Ἐν Ἀλεξάνδρεια.

ΑΒΕΑ.

## ΥΨΗΝΟΣ ΜΑΚΡΟΧΡΟΝΙΟΣ,

ὑπὸ ΦΙΛΟΛΑΟΥ

(Συνέχεια)

Ἐὰν δὲ ἦδη εἰς ἕτερον οὐχ ἤττον περίεργον ἔλθωμεν περιστατικὸν καὶ τοῦ ὁποῦ αὐτόπται μάστιγες ἐγενόμεθα, ἀναγράψαντες ἐν καιρῷ καὶ ἐν ἄλλῃ θέσει (1) τὰ δεόντα, εὐρίσκομεν ὕλην, ἧτις μεγάλως θὰ χρησιμεύσῃ ἡμῖν διὰ τὸ δευτερόν μέρος τῆς παρουσίας πραγματείας.

Ὅπως δὲ καὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου ἐν

(1) « Ὑψηνος πεντηκονθήμερος ». « Ὁ Κόσμος », ἔτος δεύτερον, τόμος Β'. τεύχος 10'. καὶ σελ. 211. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1884.

σχετικῇ λεπτομερείᾳ σαφῆ ἰδέαν παράσχωμεν, νομίζομεν σκόπιμον νὰ ἐπαναλάβωμεν ἐνταῦθα ὅ,τι ἐν τῇ προμνησθείσει θέσει ἀνεγράφομεν ἄλλοτε. Ἐλέγομεν λοιπὸν τότε, ὅτι ἐν τῷ γηροκομείῳ τῆς Σαλπεντριέρας (ἐν Παρισίῳ), ἐν ᾧ διατιπῶνται περὶ τὰς ἑπτὰ χιλιάδας ἀτόμων καὶ ἐν ᾧ παρὰ τὴν ἐκκλησίαν, τὰς ὁδοὺς, τὰς πλατείας, τοὺς κήπους κ.τ.λ., ὑπάρχουσι καὶ διάφοροι αἰθουσαι, ἀσθεῶν καὶ φρενοβλαβῶν, εἰσηλθεὶν, ὁρρότερον δ' εἰπεῖν ἐκομίσθη γυνὴ ὑπνώττουσα καὶ ἐτέθη ἐν τῷ τμήματι τῶν ἀσθεῶν, τῶν διατελούντων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ θεραπείαν τοῦ φρενολόγου Legrand de Saules. Ἡ γυνὴ αὕτη ἀρξαμένη, κατὰ τὴν διήγησιν τῶν κομισάντων αὐτὴν, τοῦ ὕπνου αὐτῆς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς εἰς τὸ γηροκομεῖον εἰσόδου, ἐξηκολούθησε κοιμωμένη καὶ ἐν αὐτῷ ἐπὶ πενήκοντα καὶ πέντε ἡμέρας. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο παρὰ τὸν θεραπεύοντα ἰατρὸν ἐπεσκέφθησαν αὐτὴν καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς καὶ ὁ ἐξοχος νευρολόγος Charcot, ὅστις μάλιστα καὶ πολυλάκις κοιμισάμενος ἐπέδειξεν αὐτὴν τοῖς ἀκροταῖς αὐτοῦ.

Ἡ γυνὴ λοιπὸν αὕτη ἐκοιμάτο νυχθημερόν καὶ οὐδὲν μέσον, οὔτε διαπάρσεις τοῦ δέρματος, οὔτε ἠλεκτρισμός, οὔτε κρότος κυμβάλου παρὰ τὸ οὐς αὐτῆς, οὔτε ἄλλο τι ἠδυνήθη νὰ ἐξυπνίσῃ αὐτὴν. Ἐπειδὴ δὲ ὑπῆρχε φόβος μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, διανοίγοντες τὰ χεῖλη εἰσήγον εἰς τὸ στόμα γάλα, ζυμὸν καὶ οἶνον, ἅπερ κοιμωμένη κατέπιπεν εὐκόλως. Ἡ ἀναπνοὴ ἐτελείτο κανονικῶς, τὰ μέλη τοῦ σώματος ἀνεγειρόμενα κατέπιπτον ὡς παραλελυμένα καὶ μόνον τὰ βλέφαρα εἰς διηλεκτὴν σπασμοδικὴν διετέλουν κίνησιν. Αἱ φυσιολογικαὶ ἀνάγκαι ἐτελοῦντο κανονικῶς, ἀλλ' ἀσυνειδήτως καὶ συνεπῶς ἀπῆττον τὴν λήψιν εἰδικῶν μέτρων χάριν καθαριότητος. Ὀλίγας δ' ἡμέρας πρὸ τῆς ἐξεγέρσεως ἡ κοιμωμένη ἤρξατο τοὺς λεγομένους χαιρετισμούς, δηλ. ἐν ᾧ ἐξηκολούθει αὕτη ὑπνώττουσα, κατὰ κανονικὰ χρονικὰ διαστήματα τεσσάρων καὶ πέντε λεπτῶν, ἀνακίθητο τρίς ἢ τετράκις ἐπὶ τῆς κλίνης, κλίνουσα τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσ, βαλῶς εἰσπνέουσα καὶ παρουσιάζουσα σίελον

περὶ τὰ χεῖλη ἀφρώδη, μεθ' ἧσιν ἐπανεκλίνετο ὅπως μετὰ τὴν πάροδον τοῦ ὠρισμένου χρόνου ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν τὰ αὐτὰ τὴν πεντηκοστὴν δὲ ἡμέραν τοὺς χαιρετισμοὺς τούτους διεδέξατο γέλωτος διηνεκῆς, πέντε ἡμέρας διαρκέσας, καθ' ὃν ἡ ὑπνώττουσα, ἐξακολουθοῦσα τὸν ὕπνον αὐτῆς, ἔλεγεν ὅτι αἰτία τοῦ γέλωτος τούτου ὑπῆρχον διάφορα εὐάρεστα πράγματα, ἅπερ διηνεκῶς ἐβλεπε καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄγγελοι ὀρχοῦμενοι ἐν κήποις μυροθύλοις, διάφοροι μορφῆς ὠραίων ἀνθρώπων καὶ τὰ τοιαῦτα. Μετὰ δὲ τὸ πέρας καὶ τοῦ γέλωτος τούτου ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἡμῖν ὑπνώττουσα ἀφύπνισθη τέλος τὴν πεντηκοστὴν πέμπτην τοῦ ὕπνου αὐτῆς ἡμέραν, οὐδὲν αἰσθανομένη τὸ ἔκτακτον δι' αὐτὴν ἐκ τοῦ μακροῦ τούτου ὕπνου, οὐδ' ἐνθυμουμένη τι ἐξ ὧτων συνέβησαν περὶ αὐτὴν κατὰ τὸ μακρὸν τοῦτο τοῦ ὕπνου αὐτῆς διάστημα.

Μένει ἤδη τὸ τελευταῖον περιστατικόν, περὶ οὗ ἐλέγομεν καὶ ὀρχοῦμενοι, τὸ τῆς Εὐδοξίας Ἐλουῆν, ἣτις κατὰ τὰς τελευταίας τῶν ἐφημερίδων πληροφορίας, ἐξύπνησε τέλος τὴν δεκάτην ὀγδόην τοῦ ὕπνου αὐτῆς ἡμέραν καὶ περὶ τῆς ὁποίας δὲν νομίζομεν ἄσκοπον ν' ἀναγράψωμεν λεπτομερείας τινὰς χάριν τῶν περιέργων ἡμῶν ἀναγνωστῶν.

Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη, ἡλικίας τεσσαράκοντα ἐπτὰ ἐτῶν καὶ κεκτημένη βάρους 200 λιθρῶν εὐρίσκειται ἐν τῇ Σαλαπεντρύρᾳ ἀπὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἔνεκα ἡμιπληγίας. Εἶναι ἀρκούντως εὐτραφῆς καὶ ἡ εὐτραφία αὕτη δὲν καταστρέφει τὸ σχετικῶς εὐεῖδὲς αὐτῆς, ὅπερ μάλιστα καὶ αὐξάνει ἔνεκα τῶν φροντίδων, ἃς περὶ τοῦ καλλωπισμοῦ αὐτῆς λαμβάνει ἢ πάσχουσα, καθαριζομένη μετ' ἄκρας μερίμνης καὶ πουδραρισμένη μάλιστα. Ἡ γυνὴ αὕτη τυγχάνει ὑστερική χωρὶς ὅμως νὰ ὑποφέρῃ ἐκ τῆς νευρικής ταύτης διαθέσεως, περὶ ἧς εἶπομεν ἄλλοτε τινὰ ἐνταῦθα, τοῦ λόγου περὶ ὑπνωτισμοῦ ὄντος, Πρὸ ἐξαετίας ὅμως κατελήφθη ὑπὸ ὕπνου εἴκοσι τρεῖς διαρκέσαντος ἡμέρας, πρὸ μηνὸς δὲ περίπου κατελήφθη καὶ πάλιν ὑπὸ τοῦ φαινομένου τούτου, ἐξ οὗ μόλις πρὸ ὀλίγων ἀπτελλάγγη ἡμερῶν, ἀνακράξασα ἅμα τῇ

ἐξεγέρσει αὐτῆς, μετὰ δεκαοκτὼ ἡμερῶν σιωπῆν καὶ ὕπνον: « Καλημέρα, μητέρα' τί κάμνης; » Αἱ λέξεις αὗται ἦσαν αἱ μόναι, ἃς τὴν πρώτην τῆς ἐξεγέρσεως αὐτῆς ἐπρόφερον ἡμέραν ἀφ' οὗ πρὸ τούτου ἐπὶ ὥραν εἰς γέλωτα ἐπεδόθη ἀκράτητον, ὡς καὶ ἡ προμνησθεῖσα ὑστερική, ἦν καὶ ἡμεῖς, ὡς εἴρηται, εἶδομεν. Ὡς δὲ ἡ τελευταία αὕτη, καὶ ἡ Εὐδοξία Ἐλουῆν κατὰ τὸ μακρὸν τοῦ ὕπνου αὐτῆς διάστημα εἰς οὐδὲνα ἀντίθερα ἐξωτερικὸν ἐρεθισμόν, ἐτέλει ὅμως πάσας τὰς φυσικὰς αὐτῆς ἀνάγκας καὶ ἐτρέφετο δ' ὑγρῶν τροφῶν, ἃς κατέπινεν εὐχερῶς. Ὁ δὲ καθηγητὴς κ. Voisin, εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ ὁποίου εὐρίσκειτο ἡ Εὐδοξία, μετὰ καὶ ἄλλων καθηγητῶν καὶ ἐνώπιον πομπληθοῦς ἀκρατηρίου ἐτέλεσε πειράματα σχίσιν ἔχοντα πρὸς ὅσα εἶπομεν εἰς τὰ περὶ Ὑπνωτισμοῦ περὶ τῶν καθ' ὑπόθεσιν (par suggestion) ἰδεῶν οὕτως, ἐν ᾧ ἡ Εὐδοξία ἐκρίματο ἔτι, ὁ καθηγητὴς λαμβάνει τεμάχια χάρτου ἐπιμελῶς περιτετυλιγμένου καὶ πρὸς τοὺς ἀκρατὰς αὐτοῦ ἀπευθυνόμενος λέγει γεγονυῖα τῇ φωνῇ: « Κύριοι, ἐν τῷ χάρτι τούτῳ εὐρηται φάρμακον ἐμετικόν (ὅπερ πράγματι δὲν ὑπῆρχε) ἢ ἂν θέσω τοῦτο ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς κοιμωμένης καὶ ἢ ἰδῆτε ὅτι αὕτη μετὰ πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας παρέλευσιν ἢ ἀρχίσῃ νὰ ἐμῆ ». Πράγματι δὲ οὕτω καὶ ἐγένετο, ἐξ οὗ ἀποδείκνυται ὅτι ἡ κοιμωμένη ὑπήκουσεν εἰς τὴν ἐμμέσως δοθεῖσαν διαταγὴν, ἣν βεβαίως ἤκουσεν, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς ὑπνοβατικὰς τὰς ὑφισταμένας παθητικώτατα τὴν ἐπίδρασιν τοῦ διατάσσοντος. Καὶ ἕτερον δὲ οὐχ ἤττον περιέργον φαινόμενον ἐπαρουσίασεν ἡ Εὐδοξία ἐν καιρῷ τοῦ ὕπνου αὐτῆς. Προσεγγίζεται εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς ποτήριον κενόν καὶ ὑποβάλλεται αὐτῇ ἡ ἰδέα ὅτι τοῦτο περιέχει καμπαλίτην. Ἡ κοιμωμένη πίνει ἀπλήστως, τὸ πρᾶγμα ἐπαναλαμβάνεται τρίς καὶ οἱ παριστάμενοι ἐκ τῶν ἀκανόνιστων τοῦ σώματος τῆς κοιμωμένης κινήσεων πείθονται, ὅτι αὕτη ὑπολαμβάνει ἑαυτὴν διατελοῦσαν ὑπὸ τὸ κράτος μέθης.

Καὶ ἄλλα πολλὰ περίεργα ἐπὶ τῆς Εὐδοξίας ἐξετελέσθησαν πειράματα, ἅπερ ὅμως, ὡς μὴ τείνοντα πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν καὶ συντομίας

ἔνεκα παραλείπομεν, ἀρκούμενοι μόνον νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἡ Εὐδοξία Ἐλουῆν ἐξύπνησεν, ἔχει πολὺ κελῶς τὴν ὑγείαν, οὐδὲ γραμμᾶριον ἀπώλεσεν ἐκ τοῦ βάρους τοῦ σώματος αὐτῆς καί, ὅπερ καὶ περιεργότερον, ἐνθυμεῖται τὰ πλεῖστα τῶν τελεσθέντων καὶ συμβάντων περὶ αὐτὴν κατὰ τὸν δεκαοκταήμερον αὐτῆς ὕπνον. (Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

## ΛΕΣΧΗΝΕΙΑΙ.

Κύριε Συντάκτα,

Εἶμαι γνησία τις Ἑλληνίς ἐκ Κραθασαρά, ἐκεῖ γεννηθεῖσα ἐκεῖ ἀνατραφεῖσα, καὶ τὸ σπουδαιότερον δι' ὑμᾶς βεβαίως, ἐκεῖ ἰδοῦσα κατὰ πρότυπον τὸ ὠραῖον περιοδικὸν καὶ ἐγγραφεῖσα συνδρομητρία, ἡ πρώτη ἔτι καὶ ἡ τελευταία. Ἐγκατέλειψα πρὸ δύο μηνῶν τὰ βουνὰ ἐκεῖνα τῆς πατρίδος μου, ὅπως ἐπισκεφθῶ τὰς Ἀθήνας, μετὰ τοῦ γέροντος καὶ σεβαστοῦ πατρός μου, ὁ ὁποῖος τὸ πρῶτον ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν τόπον μου, καὶ τοῦτο χάριν ἐμοῦ.

Φαντάζομαι βεβαίως, κ. Συντάκτα, πόσῃν θὰ αἰσθανθῆτε ἐκπληξιν, ἀναγινώσκοντας τὸν πρόλογον τούτον ἐπιστολῆς μιᾶς ἐπαρχιώτιδος, ἡ ὁποία δὲν ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γνωρίξῃ, καὶ τὴν ὁποίαν οὐδ' ὑμεῖς γνωρίζετε, ἐπαρχιώτιδος μάλιστα ἐλθούσης ἐκ Κραθασαρά, τὸν ὁποῖον οὐδὲ ἐφαντάσθητε βεβαίως, οὐδὲ θὰ ἐπροφέρατε ἴσως ποτέ, καὶ συνάμα ἐχούσης τὸ θάρρος νὰ ἀπευθῆν πρὸς ὑμᾶς διατριβὴν ἐπιστολιμαίαν πρὸς καταχώρισιν ἐν τῷ περιοδικῷ σας. Ἐπὶ τέλους θὰ εἶπητε καθ' ἑαυτὸν τί ζητεῖ ἡ δεσποσύνη αὕτη, διὰ νὰ μὴ δὲ σᾶς κρατῶ ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξηγηθῶ, ἄνευ ἐτέρου προλόγου.

Ὁ πατὴρ μου, κ. Συντάκτα, με ἔφερον ἐνταῦθα ἔχων ἐν τῷ νῶ σχέδιον. Εἶναι βεβαίως περιττὸν νισᾶς εἰπωσίοιον εἶναι πάντοτε τί χ' διονένος πατρός ἐπαρχιώτου παραλαμβάνοντος μεθ' ἑαυ-

τοῦ τὴν μόνην του θυγατέρα καὶ ἐρχομένου κατ' εὐθείαν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, ἀμέσως ἠγνόησα τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι πρέπει νὰ γνωρίζητε, ὅτι ἡμεῖς αἱ μικραὶ Εὐαί, ἐννοοῦμεν πολὺ καλὰ ὅλα ταῦτα τὰ πράγματα, καὶ μάλιστα ὅταν προποιοῦμεθα ὅτι οὐδὲν ἐννοοῦμεν ἀλλοίμονον! ἵτι νὰ τὸ κρύπτωμεν, ὁ γάμος εἶναι τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα, ἅμα δὲ καὶ τόσον ἀγνωστον διὰ μίαν νεάνίδα, ὥστε ἀμφιβάλλω, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ εὐρεθῆ μία μεταξὺ ἡμῶν, ἡ ὁποία νὰ μὴ εἶδιδε τὰ ἡμισυ ὑπολειπόμενα αὐτῇ ἔτη, ἂν ὄχι ἅπαντα, ὅπως μάθη αὐτόν, ἀκόμη καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν μάθη. Ὅλα ταῦτα σᾶς λέγω, ἵνα ἐννοήσητε πόσον ὑπῆρξα δυστυχῆς προχθές, ὅτε ὁ πατὴρ μου με εἶπεν « ἐτοιμάσου ν' ἀναχωρήσωμεν ». Ὁ δυστυχῆς, ἀποτυχῶν εἰς ὅλα του τὰ ὠραῖα σχέδια, με παρελάμβανε νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν πατρίδα, ἰδὼν ὅτι εἶναι μωρὸν νὰ φαντάζηται πατήρ τις, ὅτι δύναται νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν θυγατέρα του, ὅταν ἡ θυγάτηρ του αὕτη δὲν ἔχη 10,000 δρ. ὡς προῖκα. Ἡ ἀγγελία αὕτη μ' ἐτάραξε, κ. Συντάκτα, ἐπανέρχομαι δὲ εἰς Κραθασαράν ἀπηλπισμένη διὰ τὰς Ἀθήνας, ἡδυνάμην δὲ ἐν συνειδήσει νὰ εἶπω περὶ αὐτῶν εἰς τὸν τόπον μου, ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἄπειρος συλλογὴ πεντελικῶν μαρμάρων, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα εἶναι προσκεκλημένα εἰς τὰς θύρας καὶ τὰς οἰκοδομάς, καὶ ἄλλα περιπατοῦν καὶ τρώγουν, ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπων.

Εἶδον ὅλους σχεδὸν τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐγνώρισα σχεδὸν τοὺς πλείστους. Μοὶ ἐφάνησαν ἀρκούντως καλοκαμωμένοι καὶ ἀρκούντως ἀνεπτυγμένοι, ἂν θέλητε ἀντελήφθην καὶ τινὰς εὐφυεῖς μεταξὺ αὐτῶν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐφάνη παρήγορον οὐκ ὀλίγον διὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος. Εὐρον ὅμως ὅτι ἔχουσιν ἐν μέγιστον ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυστάσω νὰ σᾶς τὸ ἀναφέρω ἄνευ περιστροφῶν, ἀφοῦ ἄνευ περιστροφῶν οἱ ἴδιοι μοὶ τὸ ἀνέφερον ὡς πλείονες τούτων εἶναι πτωχοὶ, ἄεργοι, ὡς μόνον δὲ πλουτισμὸν καὶ μόνον προσηρισμὸν αὐτῶν θεωροῦσι τὴν προῖκα. Δὲν εἰξεύρω τὴν ἄλυσιν τῶν συλ-

λογισμῶν, οἱ ὅποιοι τοὺς ἔκαμαν νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο, νομίζω ὅμως ὅτι ἡ ἰδέα αὕτη ἀφίσταται τῆς ἠθικῆς, ὡς πᾶσα ἄλλη, δι' ἧς ἐγκαθιδρύμεθα δωρεὰν εἰς τὴν περιουσίαν τοῦ ἄλλου. Βεβαίως ἡ κοινωνία δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἰδέαν οἷαν ἐγώ, καὶ συμφωνεῖ μὲ τοὺς κυρίους τοῦτους, ἐπικροτεῖ δὲ ὅταν τις κατορθώσῃ ὅ, τι ζητεῖ. Ἡ κοινωνία πάντοτε ἔχει θετικὴν ἠθικὴν, πολὺ ἀπέχουσαν τῆς ἀπολύτου ἠθικῆς, ὡς ἔχει θετικὸν δίκαιον, πολὺ ἀπέχον τοῦ ἀπολύτου δικαίου. Ἐγὼ ὅμως εὐρίσκω ὅτι ἂν ἤμην ἀνὴρ, δὲν θὰ ἔκυπτον ὑπὸ τὴν μετρίαν ταύτην ἠθικὴν. Δὲν εἰξεύρω διὰ τί θεωρεῖ τις αἰσχροὺς νὰ τρέφῃται καὶ νὰ ἐνδύηται ὑπὸ τῆς ἐρωμένης του, ὅπως δὲ ἠθικὸν νὰ τρέφῃται καὶ ἐνδύηται ὑπὸ τῆς γυναικὸς του. Ὅταν τις ἔχῃ ἐρωμένην, ὑποτίθεται βεβαίως ὅτι τὴν ἀγαπᾷ, μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, ἀλλ' ὅταν ἔχῃ σύζυγον, τοιαύτη ὑπόθεσις εἶναι σπανία, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἡμῶν· ἐν τῇ πρώτῃ ὅθεν περιπτώσει ὁ ἀνὴρ δύναται νὰ εὕρῃ τὴν συγγνώμην αὐτοῦ ἐν τῷ αἰσθηματι, τὸ ὅποιον, ὅταν ἦναι ἀληθές, ἐξευγενίζει πᾶσαν αὐτοῦ πρᾶξιν, ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἐνθα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐλλείπει τοῦτο, πόθεν δύναται ἡ συγγνώμη ν' ἀρρυσθῇ; Ἐκτὸς τούτου ἡ ἀποκεκαλυμμένη διακήρυξις τῆς ὑπανδρείας ὑπὸ τὸν ὄρον μόνον τῆς προικῆς, παρακολουθουμένη ὑπὸ τῆς παντελοῦς ἀδιαφορίας περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τῆς γυναικὸς, ἰδίᾳ δὲ περὶ τῆς μορφῆς της, μοὶ ἐπροξένησε τὴν λυπηροτέραν ἐντύπωσιν. Νομίζει τις, ὅτι ἐντελῶς ἀπέπτη τὸ αἰσθημα τοῦ καλοῦ, ἐκ τῆς κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικῆς ταύτης χώρας. Τὸ κάλλος πλέον οὐδεμίαν ἐντύπωσιν προξενεῖ· παρηγοροῦνται φαίνεται ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι προκειμένου περὶ συζύγου ἢ καλλονῆ συνειθίζεται, καὶ ὅτι ἐν τῷ συζυγικῷ ἔρωτι εἶναι πάντι περιττὸν ἄχθος τὸ προσόν τοῦτο. Ἀλλ' ἐὰν ἀνταύγειά τις τοῦ ἀληθοῦς καὶ αἰωνίου ἔρωτος δύναται νὰ υπάρξῃ ἐν τῷ κόσμῳ, τὴν ἀνταύγειαν ταύτην τοῦ αἰωνίου ἔρωτος δύναται νὰ τὴν ἐμπνεύσῃ μόνον ἡ καλλονή, ἣτις προκαλεῖ εἰς αὐτὴν τὸν θαυμασμόν, καὶ ἐπιβάλλει, ἐνῶ τὸ ὑπὸ ἀσχημα

γυναικὸς ἐμπνεόμενον πάθος σχεδὸν πάντοτε, μόνον τὴν αἰσθησιν συγκινεῖ. Ἡ φιλαργυρία βεβαίως τοῖς ψιθυρίζει νὰ συμβιβασθῶσι, διότι ἐπὶ τέλος καὶ ἡ ἀσχημος εἶναι γυνή, ἀλλ' ἂς μὴ τὸ εἴπωσι ποτέ, ἂς μὴ τολμήσωσι νὰ τὸ εἴπωσιν, ὅτι τὸ πρὸς τὸν ἄργυρον πάθος αὐτῶν, δὲν ὀδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν βωμὸν τοῦ γάμου, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἐν ᾧ ἡ σύζυγος καταθέτει καὶ ἀποξενουται τῆς παρουσίας της, χωρὶς νὰ ἀπολαύσῃ αὐτῆς, οὗτοι σιγκαταθέτουν καὶ συναποξενουῦνται ἐπίσης παντὸς ἀνθρωπίνου ἐγώισμοῦ, μέχρις αὐτῆς ἀκόμη τῆς τιμῆς των.

Θὰ φανῇ πολὺ ἀσυνήθης βεβαίως ἡ παρατήρησίς μου, ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ πᾶς γράψω αὐτὴν. Ἡμέραν τινὰ κύριός τις μοὶ διηγείτο μετὰ φρίκης, ἀνωρθωμένος ἔχων τὰς τρίγας ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὅτι γνωστὸς αὐτῷ νέος, τὸν ὅποιον ἐχαιρέτα διερχόμενον πρὸ ὀλίγου ἐκ τῆς οἰκίας, εἶχεν ἐρωμένην, ἡ ὁποία ἐπλήρωνεν αὐτῷ τὰ χρέη του, τὰ γεύματά του, τὸν ράπτῃν του καὶ τὸν ὑποδηματοποιόν. Ὁ κύριος μάλιστα οὗτος ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τῆς ὁμιλίας του προέβη εἰς τὸ νὰ ἀποκαλέσῃ σχεδὸν ἄτιμον τὴν διαγωγὴν τοῦ γνωστοῦ νέου, καὶ ὅμως, κύριε Συντάκτα, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τῆς συνομιλίαν ταύτην, ὁ ἱπποτικὸς ἐκεῖνος κύριος ὑπανδρεύετο πλουσιωτάτην νεάνιδα ἀσχημον καὶ χωλὴν τὸν ἀριστερὸν πόδα, μετὰ τινος δὲ κατόπιν ἡμέρας εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ μοὶ ἀποτείνῃ χαριέστατον χαιρετισμόν, ἐκ τοῦ βᾶθους μεγαλοπρεποῦς ἀμάξης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκυλίετο ἐξηπλωμένος, καὶ τὴν ὁποίαν ἐπλήρωνεν ἡ κυρία του...

Καταλήγουσα ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολὴν μου ταύτην, παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν εὐκρινῆ βεβαίωσιν τῆς βαθείας πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου.

ΑΙΜΥΛΙΑ ΑΜΒΡΑΚΙΑΔΟΥ.

## ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Β'.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ.

Τὸ παρὸν γράμμα ἔστειλεν ὁ μέγας Δραγουμάνος πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Σινᾶ ὄρους ἀπὸ Ἀδριανουπόλεως εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅτε ἦλθε διὰ νὰ εἰρηνεύσῃ μετὰ τοῦ Ἱεροσολύμων.

Τῷ Θεοφιλεστάτῳ καὶ αἰδεσιμωτάτῳ Ἐπισκόπῳ πατρὸς Παραβούνου καὶ Ἐγουμενῷ τῆς ἀγιοτάτης Μονῆς τῆς ὁσιομάρτυρος Αἰκατερίνης, τῆς ἐν τῷ Θεοβαδίστῳ ὄρει, ἐμοὶ δὲ πατρὶ σεβασιμίῳ τὴν ὀφειλομένην αἰδῶ καὶ τὸν πρέποντα ἀσπασμόν.

Ἐπαινῶ τὴν ὑπὲρ εἰρήνης αὐτῆς διάπυρον ζέσιν, ἐπαινῶ δὲ καὶ τὴν καρτερίαν καὶ τοὺς μόχθους τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς, στέργω τὴν πρὸς ἐμὲ καλὴν διάθεσιν καὶ κλίσιν καὶ ὅτι ὡς καταφυγὴ τις παρ' αὐτῆς νομίζομαι καὶ καλοῦμαι, καὶ ἀντὶ τῶν εὐχῶν χάριτας ὁμολογῶ, ὧν οὐδέποτε ἂν ἀποτύχοιμι τῆς ἡμετέρας μακροβιότητος· προσαγορεύουσι δὲ αὐτὴν καὶ οἱ περὶ ἐμὲ, καὶ ὑπὲρ αὐτῆς, ὅπως ὑγιαίνοι καὶ εὐτυχοίη, τὰς ἀνηκούσας καὶ δυνατὰς ἰκεσίας προσφέρομεν. Ὁμιλήσα τοῖς ἐνταῦθα πρεσβυτέροις αὐτῆς καὶ δὴ καὶ τῷ κομιστῇ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, οὔτινες οὐκ ὀκνήσουσι παραδηλώσαι περὶ ὧν αὐτοῖς εὐνοϊκῶς διελέχθημεν· ἀλλ' ἐπειδὴ μηδὲν ἐκαρπωσάμεθ' ἐνδοσίμον, οὐδὲ ξυμβατικὸν ἱκανὸν εἰς καταλλαγὰς μεταρρυθμῆσαι τὴν ἔριν καὶ λύσαι τὸ νεῖκος καὶ τὸ ἄχθος τῆς διαιτήσεως, οὐκ ἐπὶ τῇ ἐμῇ γε δυνάμει, οὐκ ἐφάνη μοι καίριον, μὴ καλῶς εἰδοῖται τὴν γνώμην αὐτῆς, ἀπὸ κοινῆς τινος εἰρηναίου λογίου κινήσαι τὴν αἴτησιν πρὸς τὸν μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων· ὅποτε δὲ διασαφήσῃ ἡ ὑμετέρα Θεοφιλία τὰ κατὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτῆς περὶ εἰρήνης γνώμην, προβαλεῖ δὲ καὶ εἴ τι πραῦναι καὶ κατευναῖται τὴν ὑπάρχουσαν ταραχὴν ἐπιφορον καὶ ἀρμόδιον ἐπέρχοιτο αὐτῇ, ἔξει καμὲ

συμπονήσοντα κατὰ δύναμιν καὶ πάλιν τῶν ἱερῶν αὐτῆς εὐχῶν καὶ γραμμάτων ἀπολαύοιμι. Ἐρρωστε ἐπὶ μήκιστον. 1694, Δεκεμ. 28.

Τῆς ὑμετέρας αἰδεσίμου Θεοφιλίας κατὰ πάντα.

Ἀλέξανδρος.

## ΑΠΟ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΕΙΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΝ ΔΙΑ ΕΠΡΑΣ

ὑπὸ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΒΟΥΣΣΕΝΑΡΑ

ΚΕΦΑΛ. Α'.

(Συνέχεια).

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις, ῥηθεῖσαι μετὰ τῆς ἀνέτου εὐπροσηγορίας παριστινοῦ, προῦκάλεσαν τὴν αἰφνιδίαν ἐκρηξίν τῆς φοβερᾶς ὀργῆς, ἣτις ἀπὸ τινων στιγμῶν συνεσωρεύετο ἐντὸς τοῦ κρανίου τοῦ λοχαγοῦ.

Ἡ ἐκρηξις δὲν ἐβράδυνε.

— Ἀρκεῖ!... Βρωμὸσκυλα. Ἄν ἐνίστε εὐχαριστοῦμαι νὰ γελῶ, παίζω ὡς ἡ ἄρκτος... μὲ τὰς ἄκρας τῶν ὀνύχων καὶ τῶν ὀδόντων. « Δὲν ἀνέχομαι ὅμως νὰ με χλευάζωσι.

« Ἀρκεῖ τόσον!

« Κάτω τὸ προσωπεῖον. Σὺ, ὅστις ἀξιοῖς νὰ καλεῖσαι Ἰουλιανὸς Δὲ Κλεναί, ὀνομάζεσαι Ἀλέξιος Βογδανόφ, φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ρίγας.

« Καὶ σὺ ὁ αὐτοκαλούμενος Ἰάκωβος Ἀρνῶ, σὺ εἶσαι ὁ Νικόλαος Βιτζίνσκης, φοιτητὴς ἐν Μόσχᾳ.

« Ἀμφότεροι ἀνήκετε εἰς τὴν ἄτιμον ἐταιρίαν τῶν νυχίλιστῶν.

« Συνωμώσατε κατὰ τοῦ πατρός μας, τοῦ Τσάρου!

« Κατεδικάσθητε εἰς τὰ μεταλλεῖα ἐφ' ὄρου ζωῆς, ἔδραπετεύσατε δὲ πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν ἀπὸ Τόμσκ...

« Ή! δὸν εἶμαι καλῶς πληροφορημένος περὶ ὑμῶν ;

Ὁ ὑπαξιωματικός, ἀκούσας ἐκ τοῦ προθαλάμου τὰς βροντώδεις φωνάς, ἡμιανέψξε τὴν θύραν, ὅπως ἦ ἔτοιμος, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ παρέξῃ συνδρομὴν εἰς τὸν προϊστάμενον του.

— Σὺ εἶσαι, Μιχαήλ, ἐπανέλαθεν ὁ λοχαγός, γενόμενος αὐθις κύριος ἑαυτοῦ.

Παράλαβε τοὺς ἀνθρώπους τούτους. Φέρε τους εἰς τὸν σταθμὸν, δέστε τους καλῶς διὰ σχοινίων, ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν οὔτε ἀλύσεις, οὔτε χαλκεία.

« Θέλουσι δεσμευθῆ φθάνοντες εἰς Κρασνὴίαρσκ.

« Εἰδοποίησον τὸν σταρόσταν, ὅτι θέλει μοῦ ἀποκριθῆ περὶ αὐτῶν διὰ τῆς κεφαλῆς του.

#### ΚΕΦΑΛ. Β'.

Δεινὰ τῆς εἰς Σιβηρίαν ἐξορίας. — Δύο ἔτη κατ' ὁδόν. — Ὁδοιπορία δισχιλίων λευγῶν περὶ διεξαγομένη ὑπὸ σιδηροδεσμίων ἀνδρῶν. — Τίνοι τρόποι ἡ ῥωστικὴ κυβέρνησις ἐννοεῖ τὴν βελτιώσιν τῆς τύχης τῶν καταδικῶν. — Ἡ ἐκδίκησις τοῦ λοχαγοῦ Γιαμενόφ. — Ἐν τῷ σταθμῷ — Μία γωνία τῆς σιδηρικῆς κολάσεως. — Ὁ σταρόστας. — Ὁ ταγματάρχης Σέργγιος Μιχαηλόφ. — Ἀλληλεγγύη τῶν δυστυχῶν. — Τὸ κεφάλαιον τῆς δυστυχίας. — Τίνοι τρόποι οἱ ἡγέται τῶν συνοδιῶν τῶν ἐξορίστων συμπληροῦσι τὰ προκύπτοντα ἐκ τῶν ἀπαδράσεων κενά. — Ἀκτίς ἐλπίδος.

Οὐδόλως προτιθέμεθα νὰ γράψωμεν τὴν θλιθεράν ἐκείνην ἐξοδόν, ἣτις καλεῖται ἐξορία εἰς Σιβηρίαν, οὐδὲ νὰ ἐπεκταθῶμεν ἐπὶ τῶν παθημάτων, ἅτινα καὶ σήμερον ἐτι εἰσὶν αἱ οἰκτρὰ ταύτης συνέπειαι.

Θέλομεν περιορισθῆ εἰς τὸ ν' ἀναφέρωμεν πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ἀπολύτως πρὸς διαφώτισιν τοῦ διηγήματός μας, τῇ βιάσει πάντοτε ἐγγράφων ἐλλημένων ἐξ αὐθεντικῶν πηγῶν.

Πρὸ εἴκοσιν ἐτῶν οἱ ῥώστοι ἐξορίστοι διήνουν περὶ τὴν μεγάλην ἀπόστασιν, ἣτις χωρίζει τὴν Μόσχαν ἀπὸ τοῦ τοῦ ἐν τῇ Σιβηρίᾳ τόπου τῆς ὀριστικῆς ἐγκαθειρξέως των. Δὲν προέκειτο δὲ περὶ μικροῦ τινος, ἀλλὰ περὶ ἀποστάσεως δισχιλίων λευγῶν, διότι τοσαύτη ἐστὶν ἡ ἀπόστασις μέχρι τῶν ὄρυχείων τῆς πέραν τῆς Βαϊκάλης χώρας· ἡ μέχρι τῆς Γιακούστης ἀπόστασις ὑπολογίζεται εἰς δισχιλίαις καὶ διακοσίας λεύγας.

Ἦννοήσατε· δισχιλίαι καὶ διακοσικαὶ λεύγαί! Ὁκτὼ χιλιάδες ὀκτακόσια χιλιόμετρα! τὸ τέταρτον σχεδὸν τῆς περιφερείας τῆς γῆϊνης σφαίρας!

Δύο ἐτῶν περὶ δὲ τοῦ ῥώστου· δύο καὶ ἡμισυ ἐτῶν οἱα τους δευτέρους!

Βελτιώσις τις, δυστυχῶς μᾶλλον φαινομενικὴ ἢ πραγματικὴ, ἐπεχειρήσθη ἔκτατε ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως. Αὕτη ὁμῶς οὐδ' ὡς ἀποτέλεσμα ἔσχε τὴν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν τῆς μεταφοράς, τοῦθ' ὅπερ μαρτυρεῖ ἀρκούντως περὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς!

Οἱ ἐξορίστοι ἀθροίζονται ἐξ ἀπασῶν τῶν χωρῶν τοῦ κράτους εἴτε εἰς Μόσχαν, εἴτε εἰς Νίζνι-Νοβογροδ.

Περαιτωθείσης τῆς πρώτης ταύτης κινήσεως τῆς συγκεντρώσεως, μεταφέρονται οὗτοι εἰς Πέρμ, ἐπὶ πλοιαρίων ἀναπλεόντων τὸν Κάμαν, ἐν τῶν παραποταμίων τοῦ Βόλγα. Ὁ σιδηρόδρομος μεταφέρει εἴτα αὐτοὺς ἀπὸ Πέρμ, διὰ τῶν Οὐραλίων μέχρι τῆς Αἰκατερινουπόλεως, ὅθεν ἐπὶ ὀχημάτων τοὺς μεταφέρουσιν εἰς Τιούμ, ἔνθα αἱ βάρκαι — εἰδός τι πλοίων — δέχονται αὐτοὺς ὅπως ἀποθιβάσωσιν εἰς Τόμσκ μετὰ ἀτελεύτητον ποταμοπλοΐαν, εἴτε ἐπὶ τοῦ Γκοβάλ—ἀπὸ Τιούμ εἰς Τοβόλσκην, εἴτε ἐπὶ τοῦ Ἰρτύχ — ἀπὸ Τοβόλσκης εἰς Σαμαρόσθοκ, ἔνθα ὁ Ἰρτύχς χύνεται ἐντὸς τοῦ Ὄβιος — εἴτε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ὄβιος, ἅτε ἀνέρχονται μέχρι τοῦ Τόμσκ.

Ἡμετέρις ἀρχὴ νὰ πιστέσῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὴν σπουδαίαν ταύτην τροποποίησιν, ὅτι οἱ ἐξορίστοι ἀπηλάγησαν μεγάλου μέρους τοῦ κόπου, ἀφ' οὗ τοιαυτοτρόπως ἐβραχύνθη ἡ

## ΠΟΙΗΣΙΣ

### Η ΚΑΤΑΠΛΑΚΩΘΕΙΣΑ ΜΑΝΑ.

Γλυκά-γλυκά ἐνκνούριζε ἴσῃ μητρικὴν ἀγάλη  
Μὰ μάνα μ' ὄμμα θαλλερὸ  
Ἐνα λουλούδι δροσερὸ  
Καὶ μὲ φιλιὰ τοῦ πότιζε τὸ βρερικὸ κεφάλι

— « Ἀστὲρι μου μυρφόρο, δροσάτο μου λουλούδι,  
Τῆς γῆς μουσκιά κικρωτή,  
Τοῦ Μάτ' χάρις ζηλευτή,  
Κοιμήσου, φῶς μου, « — τοῦλεγε — « κοιμήσου  
[ἄγγελουδι.

« Κάμε νινά σου, ἀρνάκι μου, μικρὴ μου πετρουδά, —  
Τὰ μάτια σου τὰ γλιανά  
Γύρε τα, φῶς μου, σιγανά  
Καὶ κάμε νάνι-νάνι σου, μικρὴ μου πετρουδά.

« Ὁ ἀρχίση ὁ ζέφυρος σιγὰ τὰ βόδα νὰ τινάζῃ,  
Νὰ πέρνῃ τὴ μουσχοβολιά,  
Νὰ τὴν ποτίζῃ μὲ φιλιὰ  
Καὶ ἴσῃ μικρὴ μυτούλα σου γλυκὰ νὰ τὴν σωρειάζῃ.

« Θὰ μαζευθοῦν ἡ πέρδικες καὶ τὸ χρυσὸ τρίγωνι,  
Θὰ πλέξουνε μικρὸ χορὸ  
Ὁλόγουρά σου, ὦ μικρό,  
Θὲ νὰ χορεύῃ ἡ πέρδικη καὶ θὰ λαλήτ' ἀιδόνι.

« Καὶ μέσ' σὲ τέτοιαις εὐμορφιαῖς καὶ ζηλεμένικς  
[χάρικς  
Θὰ σὲ στολίζῃ ἀγκλιὰ  
Καὶ θὰ σὲ βρέχουνε φιλιὰ  
Τῆς μάνας, ποῦ σ' ἐγέννησε μὲ πόνους καὶ ληχτάρικς.

« Κοιμήσου, ἦλιε μου.... — Σιωπὴ — νὰ τοσ' ποῦ  
[τὰ σφαλνάει

Ὁ ἄγγελος μὲ τὰ φτερά...  
Ὡ τί ἀμέτρητη χιρὰ!  
Θεὲ μου, μήπως ὄνειρο τὰς φρένικς μου πλανάει;

« Πλὴν ὄχι, εἶν' ὁ ἦλιός μου, εἶν' τὸ λαμπρὸ μου  
[ἀστὲρι.

Να τὰ σγουρά του τὰ μαλλιὰ,  
Νὰ κ' ἡ μαγικόλικη ἐλτὰ  
Ποῦ ἄπνῶν εἰς τὸ μάγουλο μὲ νοστιμάδα φέρει.

χωρίζουσα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ τόπου τοῦ προσωρισμοῦ των ἀποστάσις.

Ἡ ἀπόστασις αὕτη ὑπελογίσθη πράγματι εἰς τρισχιλίαι ὀδοθήκοντα χιλιόμετρα μέχρι τῆς σωφρονιστικῆς ἀποικίας τῆς Σιάρας, ἣτις ἀπαιτεῖ ἐννέα μηνῶν πεζοπορίαν. Ἄν ὁ κατάδικος εἶναι προσωρισμένος διὰ τὸ Γιακούστ, ἀνάγκη νὰ πορευθῆ προσέτι περὶ τίσσερας χιλιάδας ἐξακόσια ὀδοθήκοντα χιλιόμετρα.

Ὁ ὄγκος τοῦ ῥωστικοῦ κολοσσοῦ ἐν παντὶ παρουσιάζει τοιαύτας ἐκπλήξεις.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ κυβέρνησις εὐρίσκει ὅτι τὸ Γιακούστ εἶναι πολὺ πλησίον ἀκόμη τῆς Πετροπόλεως, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τοὺς πολιτικούς καταδικούς, ἐπειδὴ σήμερον τοὺς πέμπει εἰς Βερχοζάνσκ καὶ Νίζνι-Κολύμσκ, πλησίον τῶν χωρῶν ἐν αἷς διεχειμάσεν ὁ Νορδενσκόλδ, ἀνάγκη νὰ προστεθῶσιν ἐτι εἰς τὰς τέσσαρας χιλιάδας καὶ ἐξακόσια ὀδοθήκοντα χιλιόμετρα, τὰ χωρίζοντα ἀπὸ τὸ Γιακούστ, αἱ δύο χιλιάδες καὶ τριακόσια εἴκοσι χιλιόμετρα, ἅτινα διήκουσιν ἀπὸ Γιακούστ μέχρι τῆς Νίζνι-Κολύμσκ.

Ὁ ἀριθμὸς 4680 προστιθέμενος εἰς τὸν 2.320 μᾶς δίδει τὸν ἀριθμὸν 7,000 χιλιομέτρων. Ἡ στοιχειώδης αὕτη ἀριθμητικὴ πράξις ἀποκαθίστασι, σχεδὸν καθολοκληρίαι, τὸν ἀρχαῖον μοιραῖον ἀριθμὸν τῶν δισχιλίων λευγῶν, αἵτις εἰς ἀπαιτοῦσι δύο ἐτῶν πεζοπορίαν!

Δὲν εἶχομεν δίκαιον εἰπόντες, ὅτι ἡ εἰσαχθεῖσα βελτιώσις ἦν φαινομενικὴ μᾶλλον ἢ πραγματικὴ;

Ἄλλως τε δύναται τις νὰ δώσῃ τὸ ὄνομα τῆ βελτιώσεως εἰς τὸ σύστημα τῆς μεταφοράς μεταξὺ Μόσχας καὶ Τόμσκ, ἀναγινώσκων τὰς ἐπομένους γραμμὰς, ληφθείσας ἐκ ῥώστου συγγραφέως, τοῦ κ. Μαξιμόφ, οὗ οἱ τρεῖς τόμοι, πραγματευόμενοι μόνον περὶ τῆς ἐξορίας εἰς Σιβηρίαν, εἶναι ἐπὶ τοῦ παρίντος πραγματικῆς ἀληθείας, καὶ τοι ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐνόμιτε συνετὸν ἢ μέρος μόνον τοῦ καλύπτοντος τὴν πραγματικότητα πέπλου ν' ἀνασύρῃ;

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια.)

« Θεέ μου, πότε θὰ τὸ ἰδῶ κ' ἐγὼ νὰ μεγαλώσῃ;  
 Ἐάν Ἑλληνας νὰ πολεμῇ  
 Νὰ ἀποθνήσκῃ γιὰ τιμῇ  
 Καὶ νὰ σκορπίξῃ ἐλευθερίαν ὅπου Ἑλληνάκι ζῶσι; »

« Νὰ μάχεσθαι ὅπου πατρίς καὶ δόξα τὸν γυρεύουν,  
 Ἐάν Γραικὸν νὰ ὀρμῇ  
 Καὶ ὡτὰν Λώρης νὰ περῶ  
 Τὰ στήθα ὅπου ἀνὰδρα τ' ἀδέρφια του δεσμεύουν; »

— Αὐτὰ ἔλεγε, ἡ δύστυχη, γεμάτη ἀπὸ ἐλπίδα  
 Καὶ τὸ ναυόρισμα αὐτὸ  
 Ἦτο κηθάρω ἑλληνικῷ  
 Γιατ' εἶχεν Ἑλληνα ἀγκάλια καὶ ἦτον Ἑλληνίδα.

Πλὴν οἱμοί! τί τῆς ἐκρυσσεν ἡ δολερὴ ἡ μοῖρα!...  
 Σὲ τέτοια ὄνειρα γλυκά,  
 Ἄνεκφραστα, ἀγγελικά,  
 Σεισμὸς τοῦς τοίχους ξεσπλάξ καὶ πέφτει θῦμα ἡ  
 [Χήρα.

Κ' ἐκεῖ ποῦ τέτοιο σύμπλεγμα περίστατο, τί μένει;  
 — Ἐρείπια καὶ φοικτὴ σιγή.  
 Πόσον ἡ τύχη φθονερή!  
 Πόσον μυχταία ἡ ζωὴ κ' εἴρων ἡ εἰμαρμένη!  
 Ἐν Σουέξ, τὴν 17 Σεπτεμβρίου 1886.

ΓΕΡ. Π. ΚΟΣΜΑΤΟΣ.

## BYZANTINA.

Πῶς ἔχονον τὸν καιρὸν τῶν οἱ Βυζαντινοί;  
 Χάριν περιουσίας καταχωρίζομεν τοὺς καρ-  
 κίνους Λέοντος τοῦ Φιλοσόφου, στίχους δηλαδὴ  
 ἀναγινωσκομένους ἀδιαφόρως ἀπὸ δεξιῶν καὶ  
 ἀπ' ἀριστερῶν. Κύριος οἶδε πόσας ὁ εὐλογημένος  
 ἠγρύπνησε νύκτας πρὸς συναρμολόγησιν τῶν  
 πολλακίς κενῶν ὅλως σημασίας στίχων τούτων!  
 Ἐντούτοις ὁ Λέων οὗτος, ζῶν ἐπὶ Θεοφίλου

τοῦ εἰκονομάχου, ἀπῆλαυε φήμης τοιαύτης,  
 ὥστε ὁ Ἐλ-Μαμουν, ὁ φιλόμουσος υἱὸς τοῦ μεγά-  
 λου Χαλίφου Ἀαρούν-ἔρ-Ρασχίδ, προσέφερε  
 τῷ Θεοφίλῳ ἑκατὸν κεντηνάρια χρυσίου καὶ  
 φιλιάν παντοτινὴν, ἀν τῷ ἔπεμπε τὸν φιλόσοφον.  
 Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδέχθη τὴν ἀνταλλαγὴν ταύτην  
 καὶ τὸν τέως ἡμελημένον λόγιον μεγάλως πε-  
 ρισποιήθη καὶ Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης  
 ἀνέδειξε.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΙ.

Σοφὸς ἔγω γε ἦδη ὦν ἄνω. χαρὰ τῶν ἄνω,  
 γελῶ τὰ κάτω λέγων, ἄνω ταραχῶν ἂν ᾤ,  
 ἦδη ἔγω γε σοφός.

ὦ! σὸν, ἄναρχε, νόμον ἔχρανα νόσῳ.

Σοὶ τῷ φωτὶ σοφὸς ἴτω Φώτιος.

Νῶ ἔλατὰ μὴ ὀνητὰ σοφὸς ἄτη νοήματα,  
 [Λέων.

Νοσῶ, σὺ δὲ ἴαμα, Ἰησοῦ σῶσον.

Νίψον ἀνομήματα, μὴ μόνον ὄψιν.

Ἱερά σὰ παρὰ χεῖλη, Ἥλιε, χαρὰ πᾶσα βεῖ.

Νόμον, ὁ κοινός, ἔχε σὸν οἰκονόμον.

Ἴτε τάφῳ, σὺ δ' ἔδυσ, ὦ φατὲ τί.

Ἄμῳς, ἴασαι νόσον, ἴασαι σῶμα.

Σάρκας ἄς εἴλες, ἄναξ, ἔτω ὡς ἔξανας ἐλείπας  
 [ἄρκας.

Σὸς εἰμί, τίμιε, σός.

Ἄθά, φάγε μέγα φάβα.

ὦ γένος ἐμόν, ἐν ᾧ μέσον ἐγώ.

Ἀναβάσατε τὰ σάβανα.

Νοσῶ, Σῶτερ, ὑπὸ πυρετῷ, σῶσον.

Ἐρεῖς ὁ ἐν Σάμῳ Θωμᾶς νέος ἱερέ.

Ἄναξ, ἐτάκη, ἄττα ἡ κατέξανε.

Νομικῶς ἀθῶς ἐξέλεξε Σάββας ὄκιμον.

Βίπέ, σὸν αἴμα Δαμιανὸς ἔπιε;

Σοφάτε καὶ μὴ, γῆ μία καὶ τάφος.

Εἶπεν ἄφρων, ὀρφανέ, πῆε.

Εἰς ὅλα καλῶς εἶ.

ὦ Πόρτης, πρέδουε δέρπηι τρόπῳ (:)

Νοτὶς ἔβαλε, σοφὸς ἔλαβε σῖτον.

Ἐλε ἐμέ, σοφέ, νέφος ἐμέ ἔλε.

## ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΣΚΟΥ

ὑπὸ

ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΒΕΡΤ ΧΑΛΤ

Δ'.

ΔΕΙΠΝΟΝ ΚΑΛΟΝ, ΚΑΤΑΛΥΜΑ ΚΑΛΟΝ.

(Συνέχεια.)

Τὸ παιδίον ἐξεργάγη εἰς λυγμούς. Ἡ γραιῖα  
 ἐκάμφθη.

— Καλά, μὴ κλαῖε· εὐτύχημα ὅτι με εὔρες  
 κη' ὀδόν. Θὰ μείνης νὰ δειπνήσῃς μετ' ἐμοῦ·  
 ἔγω καλὴν κλίνην εἰς οὐδὲν χρησιμεύουσαν,  
 θὰ κοιμηθῆς ἐπ' αὐτῆς καὶ αὐριον πρῶτ' ἄνα-  
 χωρήσῃς ὅπως μεταβῆς ζητήσῃς συγχώρησιν  
 παρὰ τοῦ πατρός σου!

Ἠγέρθη τότε καὶ ἐν ᾧ ἀνῆπτε τὸν λύχρον.

— Καὶ τί κάμνει ὁ πατήρ σου;

— Δὲν ἔχω πλέον οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα,  
 εἶπεν ὁ Στέφανος.

Καὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του, ἥτις ἔκαμε  
 τὴν γραιῖαν χωρικήν ν' ἀπομάσῃ πολλακίς τὰ  
 ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἀναβλύσαντα δάκρυα.

— Βλέπω ὅτι εἶσαι καλὸν παιδίον, εἶπεν, ὅτε  
 ἐτελείωσε· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ μεταβῆς εἰς  
 Παρισίους! Ἄκουσον· εἶχον ἔργον, οὐ οἱ  
 γονεῖς ἀπέθανον, ὡς οἱ ἰδικοί σου, καὶ δν  
 ἀνέθρεψα ὡς ὁ πάππος σου, ὠραῖον παιδίον,  
 εὐφυὲς καὶ ἱκανὸν ὡς οὐδὲν ἄλλο τῆς ἡλικίας  
 του. Δεκατριῆτη μοὶ τον ἀπέσπασαν, ὅπως τὸν  
 πέμψωσιν εἰς Παρισίους νὰ μάθῃ τὴν τέχνην  
 τοῦ χρυσοῦ· τὸ παιδίον ἐδραπέτευσεν ἐκ  
 τοῦ καταστήματος τοῦ προϊσταμένου του καὶ  
 Κύριος οἶδε τί ἀπέγεινε! Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν οὐδὲν  
 ἔμαθον περὶ αὐτοῦ.

Κατέπνιξε λυγμὸν καὶ ἐσιώπησεν ἐπὶ τινά  
 χρόνον, ἔχουσα κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν καὶ  
 ἀτενεῖς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Θὰ πεινῆς ἀναμφιβόλως, εἶπεν αὐτὸς ὡσεὶ  
 ἀφυπνισθεῖσα, σοῦ ἀρέσκει ὁ τ ρ α χ α ν ἄ ς ;

— Ἄ! καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀρέσκη  
 εἰς τὸν γεννηθέντα ἐν Μαριέττῃ;

Ἡ ἀγαθὴ γραιῖα, ἀφ' οὗ ἀνῆψε τὸ πῦρ, ἐξήρ-  
 τησεν ἐκ τῆς κρεμασταλύσεως τὴν χύτραν  
 πλήρη καλοῦ αἰγείου γάλακτος, καὶ ἐν ᾧ τὸ  
 γάλα ἐθερμαίνετο, ἐκαθάρισε τὸν εἰς δύο συν-  
 τετριμμένον σῖτον.

Ὅταν τὸ γάλα ἀνέβρασεν, ἔρριψε τοῦτον  
 ἐντός, ὁ δὲ Στέφανος μετὰ μεγάλου ξυλίνου  
 κοχλιαρίου ἀνέλαβε τὴν φροντίδα νὰ περιστρέφῃ  
 τὸν χυλόν, ὅπως μὴ προσκολληθῇ εἰς τὸν πυθ-  
 μένα.

Θεέ μου! ὅπῃτον ὠραῖαν ὀσμὴν ἀνέδιδε!  
 ὅποιον ἀνέλπιστον δεῖπνον! ὀλίγον ἔλειπε νὰ  
 λιποθυμήσῃ ἐκ τῆς εὐχарιστήσεως.

Ἡ ἀγαθὴ γυνή, καταπραυνθεῖσα, διηυθέτει  
 τὰ τῆς τραπέζης. Ἦτο γραιῖα πλήρης μὲν ρυ-  
 τίδων, ἀλλ' εἶχε δύο ὀφθαλμούς μελανοὺς, ζωηροὺς  
 πλήρεις ἀγαθότητος· ἀπὸ τοῦ ἐκ βαμβακεροῦ  
 πολυχρώμου ὑφάσματος κεκυρῶλου της ἐξήρ-  
 χοντο σχεδὸν μετὰ χάριτος ἐπὶ τῶν κροτάφῳ,  
 δύο μικροὶ βρόστρυχοι, μείναντες μελανοί, οἱ  
 μόνοι οἵτινες ἐφαίνοντο.

Ἐπὶ τὴν ἐπήρειαν τοῦ τ ρ α χ α ν ἄ ὁ Στέ-  
 φανος ἀπεκατέστη αὐτὸς ἀνὴρ, διὸ ὅτε ἡ χωρική  
 τὸν συνεβούλευσεν ἐκ νέου νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς  
 Μαριέττην.

— Δὲν ἀνεχώρησα ἄνευ ἀποχωρήσαντος λόγου,  
 τῆ ἀπεκρίθη, καὶ καλῶς γινώσκω ὅτι ὡς παιδίον  
 δὲν ἔπρεπεν αὐτοβόλως νὰ καταλείψω τοὺς  
 γονεῖς μου· ἀλλ' ὁ πάππος μου εἶναι γέρον,  
 ἡ δὲ ἀδελφὴ μου καὶ ὁ ἀδελφός μου παιδία,  
 ὠφείλον λοιπὸν ν' ἀναχωρήσω, ὅπως εὔρω ὅσον  
 τὸ δυνατόν ταχύτατα ἔργασίαν.

Αὕτη ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, εἶτα·

— Ἡδυνάμην νὰ τοὺς εἰδοποιήσω· ἀλλὰ  
 σὺ θὰ εἶχες ἦδη ἀναχωρήσει ἐντεῦθεν καὶ τρέχα  
 γύρευε! Ἐστω! προσπάθησον νὰ διαμείνης  
 τίμιος. Ἄν ποτε προσπαθήσῃ τις νὰ σε παρα-  
 σύρῃ εἰς τὸ κακόν, ἐνθυμήθητι τὴν γραιῖαν  
 Αἰκατερίναν Θωμασαῖν τοῦ Σονεγκούρ καὶ ὅτι  
 περὶ τοῦ ἐγγόνου της σοὶ διηγήθη· μὴ δυ-  
 σαρεστήσῃς τὸν γέροντα πάππον σου...

— Σοὶ το ὑπόσχομαι...

Ἐδὴ ἦνε ἀργά· ἔλαβε τὴν λυχνίαν, ὠδή-  
 γησεν αὐτὸν εἰς κοιτῶνα καθαρῶτατον καὶ ὄη



ἐπετρωμένον διὰ φαιού ἄνεσιν ἐγκατεσπαρμένον χάρτου.

— Κίναι ὁ κοιτῶν τοῦ Πέτρου μου, εἶπεν· οὐδεὶς ἐκοιμήθη ἐντὸς αὐτοῦ ἀφ' ἧς ἐκεῖνος ἀνεχώρητε.

Ξυπολύθητι.

Καὶ μητρικῶς ἔτριψε δι' ἐλαίου καὶ περιετύλιξε διὰ καθαρῶν ταινιῶν πανίου τοὺς μεμωλυπισμένους πόδας τοῦ παιδός.

— Καλὴν νύκτα, υἱέ μου, εἶπε.

Ὁ Στέφανος, συγκινηθείς, ἐνηγκαλίσθη αὐτήν.

Ἐντὸς δὲ οὐ σινδόνων κα' ἄρῶν ἐπὶ στρώματος πλήρους λεπτοῦ ἀγγύρου ἀνεπλήρωσε τὰς στερήσεις τῶν δύο προλαβουσῶν νυκτῶν καὶ μόλις ἀφρυπνίσθη ἐκ τῶν φωνῶν τῆς χωρικῆς ἐρωτοῦσας αὐτὸν μήτοι ἀπέθανε.

— Εἶναι ἡ ἐνάτι· ἐκοιμήθης ὡς χρυσοκάνταρος· ἐνόθητι ταχέως, διότι εὐρον σοι εὐκαιρίαν νὰ μεταβῆς ἐφ' ἡμῶν ἕως μέχρι τῆς Κομπιένης.

Ἀκμαῖος καὶ εὐδιάθετος ἠγέρθη ὁ Στέφανος καὶ νύκτιν ὀφθαλμοῦ ἐτοιμασθείς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν.

Τὰ πάντα εὐρίσκοντο ἤδη ἐν τάξει καὶ ἐπὶ τοῦ δισκου ἀρχίζον κύπελον πλήρες γάλακτος μετὰ τριῶν τεμαχίων ἄρτου τὸν ἀνέμενε.

Ὅταν ἔφαγε·

— Ἄν συναντηθῆς εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ ἐγγόνου μου Πέτρου Θωμασαίν, στίλβέ μου υἱον, τῷ εἶπεν ἡ γραῖα Αἰκατερίνη μετὰ δεδακρυμένων ὀφθαλμῶν, ἐναγκαλιζομένη αὐτόν.

— Ναί, ναί, θά σοί τον πέμψω, κυρία, ἀπεκρίθη ζωηρῶς ὁ Στέφανος ὅστις περὶ οὐδενὸς ἀμφέβαλλε· θά σοί τον πέμψω, κυρία. Ἐχγετε εὐγενῆ καρδίαν.

— Προσπάθησον νὰ διατηρήσῃς τὴν ἰδιότητα σου ὅποια εἶναι. Καὶ τώρα ἄς μὴ χρονοτριβῶμεν! ὁ ἐξάδελφος Τριχάκης δὲν εὐχαρισεῖται νὰ περιμένῃ· μοὶ ὑπεσχέθη νὰ σε συστήσῃ πρὸς τινα φίλον του ἀμαξηλάτην, ὅστις μεταβαίνει καθεκάστην εἰς Σιαντιλλύ. Ἄν φθάσῃτε ἐγκαίρως, θὰ δυνηθῆς ν' ἀναχωρήσῃς μετὰ τοῦ ἀμαξηλάτου, ὅπερ θὰ συντάμη τὸν ὁδόν σου κατὰ μίαν λεῦγαν.

Ἐξῆλθον· ἡ γραῖα Αἰκατερίνη ἔφερε τὸ ἐκ κυανοῦ πανίου διασάκκιόν του, ὅπερ εἶχε πληρώσει προσφάτου ἄρτου, ἐψημένων ὠν καὶ καρύων μετὰ νομίσματος δέκα σολδίων ἐντὸς χάρτου τετυλιγμένου.

Ε'.

Ο ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Ὁ ἐξάδελφος Τριχάκης κατεγίνετο εἰς τὴν ἐξάρτησιν τοῦ ἀμαξίου του, ἀξιοσημειώτου διὰ τὸ πολύστικτον ἐξ ἐμβαλωμάτων ἐπικάλυμμά του.

Ἦτο ἰσχυρότατος ὡς κέλφος καρύου, ἐταράττετο δὲ παραδόξως ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἕνεκα νευρικοῦ παθήματος.

Ταχυδρόμος, ἄρτοποιός, παντοπώλης, ξενόδύχος καὶ ἐξάδελφος πάντων, τὸ πᾶν ἦτο εἰς Σονεγκούρ, καὶ ἐταράττετο εἰς τὰ πολυίριθμα ἔργα του γωρὶς νὰ καταλήγῃ εἰς οὐδὲν ἀποτέλεσμα, ὡς σκίουρος ἐντὸς τοῦ κινουμένου τροχοειδοῦς κλωθοῦ του.

Παρ' αὐτὸν ἡ κατεσκληνηυῖα Ψαρὴ φορβὰς του, ὡς στίλεχος ἐπὶ τεσσάρων πασσάλων, ἀκίνητος ὡς νεκρά, ἀπετέλει ἀληθῆ ἀντίθεσιν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀμάξιον, μετὰ τῶν ἐξηθρωμένων ἀξόνων του, παμπάλαιον, δὲν ἐφαίνετο προθυμότερον τοῦ ἵππου ν' ἀρχίσῃ τὴν πρὸς τὴν Κομπιένην πορείαν του.

(Ἀκολουθεῖ συν χεῖρα.)

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γυναικολόγιον, ὑπὸ Δ. Ὀκνημοπούλου. — Κοσμογονία, ὑπὸ Δ. Ὀκνημοπούλου. — Συμβολὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἐν Αἰ. ὑπερ Ἑλληνισμοῦ, ὑπὸ Γ. Γ. Μιχαράκη (συνέχεια). — Ἐφημερίδας καὶ Ἐρημεριδογράφοι, ὑπὸ Ἄβελ. — Ὑμνος μακροχρόνιος, ὑπὸ Φιλολάου. — Λεσχηνεῖται, ὑπὸ Αἰμιλίας Ἀμβρακιάδου. — Ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ ἐπιστάμων ἀνδρῶν, Β'. Ἀλεξ. Μυροκορδάτου. — Ἀπὸ Παρισίων εἰς Βασιλίαν διὰ ξηρᾶς. (συνέχεια). — Πόησις. Ἡ Κατὰ πλῆκωθεῖσα Μάνη, ὑπὸ Γερ. Π. Κοσμάτου. — Βυζαντινά, Καρχίνος, Λέοντος Ἰλοσόφου. — Ἱστορία Ἀνθρωπίσκου, ὑπὸ Μαρία Ροβέρτ Χαλτ (συνέχεια).